

ΕΡΩΤΑΣ

Αρ. 172

16.12.32

ΑΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15, — Αθήναι
Τηλέφωνον 64—67Τα χειρόγραφα δημοσι-
ευόμενα ή μη δεν επι-
στρέφονται.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ν. ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ

Εσπερινοῦ Δρ.

Εσπερινοῦ Δολλάρ.

Αμερικῆς

Αιγύπτου

Τὰ ἑμβλήματα ἀποστέλλονται
πρὸς τὸν διαχειριστήν.

Εἰς 3 Φυσικοὺς Χρωματισμοὺς

Εἶνε πολὺ φυσικὸν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν σας ἐκ τῆς
ἐξοχῆς νὰ μὴ δύνασθε νὰ ταιριάσετε μετὰ τὴν ἡλιοκαμένην
ἐπιδερμίδα σας ἕνα ὡμορφο χρωματισμὸ εἰς τὰ χεῖλη σας.

Λοιπὸν τὸ μυστικὸ τοῦ Rouge Michel εἶνε ὅτι τὸ χρῶμα
τοῦ ἐναρμονίζεται μετὰ κάθε χροιάν προσώπου καὶ εἰς κάθε
περίστασιν διότι ἡ ἰδιαιτέρα του διαφανὴς βάσις καὶ χροιά
αὐξάνει τὸ δικό σας χρῶμα σὰν ἐρυθρὸν, σὰν θέλητρο.

Τὸ Rouge Michel, εἰς τρεῖς φυσικοὺς καὶ ὡραίους χρω-
ματισμοὺς, δὲν εἶνε οὔτε λιπαρὸν, οὔτε σκληρόν.

Τὸ Rouge Michel φυλάσσει τὰ χεῖλη μαλακὰ καὶ ἐλκυ-
στικά.

Τὸ Rouge Michel θὰ διαρκέσῃ πέντε φορὰς περισσοτέ-
ρον ἀπὸ ἕνα ἄλλο σύννηδες rouge χειλέων.

Τὸ Rouge Michel εἶνε κατὰ τὸ ἰδεώδες, διότι μετὰ τὸ
Michel δὲν φτάνετε ἀλλὰ ὡμορφαίνετε.

Τὸ Rouge Michel θὰ τὸ βρῆτε εἰς τρεῖς φυσικοὺς χρω-
ματισμοὺς.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα, Φαρμακεία,
Μυροπωλεῖα καὶ Κομμωτήρια.

Ἀντιπροσωπεῖα καὶ παρακαταθήκη Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Μητροπόλεως 42— Αθήναι

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀπομιμήσεως τοῦ Rouge Michel εἶνε κατατεθειμένον
δὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4013/5/8/31 πράξεως καταθέσεως Ὑπουργείου
Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

ΚΥΡΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

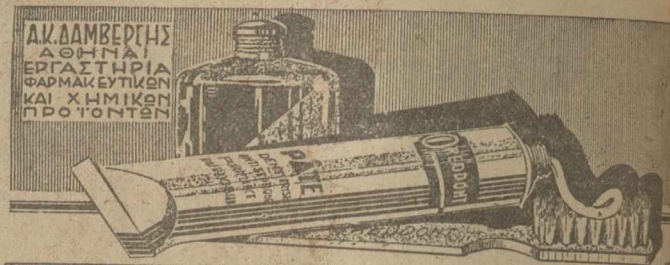
Πρὶν παραγγείλετε

ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ

ἐπισκεφθῆτε τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ"
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως ἘΑΤΤΙΚΟΥ

Ὁδοντοπάστα
ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΣΑΠΩΝ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΣΑΠΩΝ

ΕΔΕΛWEISS
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος.

Ἐγκερμμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυμβουλίου τῆς Ἑλ-
λάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Πα-
ρισίων. Ἀντιπρόσωποι

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία

Πειραιᾶ

Ἐπιστημονικὰ μελέται παρὰ τῶ Συφιλιολόγῳ

κ. Φωτίῳ Μοσχολᾷ,

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἑρμοῦ 116

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΙ' ΟΤΙ

ΒΛΕΠΩ

Παρασκευή

16

Δεκεμβρίου

1932

Λάμπρος Πορφύρας

Ὁ ποιητὴς τῶν «Σκιῶν» δὲν ὑπάρχει πιά μεταξύ μας. Ὁ
ἀσπαστὸς πτεροῦναισεν πᾶν ἀπ' τὸ ἥσυχον λιμανάκι τῆς Φρεα-
τῆδος, ριπιδίωσε τὴν ἡρεμὴ ἀκρογιαλιά της, καὶ χάθηκε μετὰ
τὰ πτερὰ του, τὸ μέτωπο τοῦ ποιητῆ. Ὁ Λάμπρος Πορφύρας
ἔβησε μετὰ τὴν ἴδια ἐκείνην τρυφερότητα πού σβύνουν καὶ οἱ
στίχοι του, ἔσβυσε ἀφίνοντας μέσα στὴν ψυχὴ μας, πλάι σὲ
μὴν ἀξέχαστη ἀνάμνηση, τὴν ἴδια συγκίνηση, τὸν ἴδιο παλ-
μὸν τῆς ἴδια γαλήνης, πού ἀφίνουν τὰ τραγούδια του. Κι' ἡ
ψυχὴ του ἀσφαλῶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ κοντὰ στὴς ἄλ-
λες ψυχές, μὰ θὰ πτερουγίσῃ ἀδιάκοπα γύρω ἀπ' τὸ γνῶριμο
καὶ ἀπᾶνεμο λιμανάκι, τὴν θάλασ-
σαν τοὺς βράχους της, τῆς βαρκοῦ-
λες της, τοὺς ψαράδες, τοὺς γλά-
ρους, γύρω ἀπ' τὸ μικροῦλι ἐκεῖνο
καματάκι τῆς στεριάς καὶ τῆς θά-
λασσας πού τόσο ἀγάπησε σ' ὅλη
τὴν ζωὴν, πού τόσο τραγούδησε,
πού τόσο θεοποίησε. Ὁ Λάμπρος
Πορφύρας δὲν ἦταν ἕνας ἀνθρώπος
μετὰ ψυχὴ. Ἦταν μιὰ ψυχὴ σὲ
φῶμα ἀνθρώπινη.

Θυμάμαι ὅταν τὸν πρωτογνώρισα. Ἦταν ἕνα φθινοπωρι-
νὸ δειλινὸ. Τὸν βρῆκα καθισμένο ὅσω ἀπὸ τὸ καφεενάκι νὰ
διαβάζῃ ἐφημερίδα. Μοῦ εἶχε γράψῃ πὼς θὰ με περίμενε
ἐκεῖ. Μόλις τὸν πλησίασα καὶ τοῦπα τ' ὄνομά μου, σηκώθηκε
καὶ τραβώντας με ἀπ' τὸ χέρι—σὰν σὲ πολλὸ γνῶριμο—
μᾶζε μετὰ τὴν ἡρεμὴ καὶ μισόσβυστη φωνὴ του :

—Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ...

Τὸν ἀκολούθησα. Περπατήσαμε λίγο στὸ μῆκος τοῦ μου-
ραίου. Ἐγὼ τὸν κυττοῦσα μετὰ τὸν ἄφωνο ἐκεῖνο θαυμασμὸ
πού σοῦ ἐπιβάλλει τὸ ἀντίκρυσμα «κάτι» μεγάλου καὶ μετὰ
τὴν ἀγάπη πού τόσο χρόνια ἔτρεφα γιὰ τὸν ἀγνωστο, μὰ
τὸν τόσο γνῶριμο ποιητῆ. Ὁ Πορφύρας ἄφινε τὸ βλέμμα του
νὰ χαθεῖ στὸς ἐλαφροὺς κυματισμοὺς τῆς ἀτλάζωτης
θάλασσας. Πόση ὥρα περπατήσαμε, δὲν θυμάμαι πιά. Θυ-
μάμαι μόνο πού γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Πορφύρας, ἀλλάζοντας
κατεύθυνση, προχώρησε στὴν εἴσοδο μιᾶς ταβερνούλας καὶ
ἐπῆκε μέσα.

Λίγη ὥρα ὑστερώτερα, ὁ μικρὸς τῆς ταβέρνας μᾶς ἔφερνε
ἐνῷ ὁ καὶ κρασί καὶ μερικὰ φρεσκοτηγανισμένα μπαρμποῦνια.
—Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, μοῦπε τότε, μὰ εἶνε τὰ μόνὰ πράγ-
ματα πούχω γιὰ νὰ σὲ φιλέσω...

Τὸ τί μοῦπε ὁ ποιητὴς ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ—ὅταν σηκω-
θήκαμε νὰ φύγουμε θάταν περασμένες ἑνδεκα-
θῆναι γιὰ μένα ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ὁμορφά του τρα-
γούδια. Ἦταν μιὰ κουβέντα πού κάθε τόσο
σταματοῦσε γιὰ νὰ μποῦν ἀνάμεσα της καὶ δύο
στίχοι παλαιοί, ἕνα τετράστιχο νέου τραγουδιοῦ.
Καὶ τότε, σὲ μιὰ στιγμή πού ἐπανελάμβανα πῶς
ἔντονα τὴν προτροπὴ μου νὰ ἐκδώσῃ τὰ νέα
τραγούδια του σὲ τόμο, γυρνώντας πρὸς τὸ μέ-
ρος μου, μετὰ μιὰ φωνὴ πού λές κι' ἦταν μικροῦ
παιδιοῦ, γεμάτῃ φόβῳ κι' ἀνησυχίᾳ, ἔφισε νὰ
γλυστρήσῃ ἀπ' τὰ χεῖλη του μιὰ φράση :

—Λές νάχουμε ἀξία ;

Προτιμῶ νὰ σταματήσω ἐδῶ. Ἡ φρασούλα
αὕτη δίνει ἀνάγλυφα τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητῆ.
Φανερώνει πιστὰ τὸν Λάμπρο Πορφύρα. Μαρτυ-
ρεῖ ὅλη του τὴν ψυχὴ. Ὅλη του τὴν ζωὴ. Ὅλη

τοῦ τὴν ποίηση...

Ὁ Λάμπρος Πορφύρας,
σύμφωνα μετὰ Ληξιαρχικὰ βιβλία, πέθανε. Ὁ ποιητὴς δ-
μως τῶν «Σκιῶν» δὲν πέθανε. Ζῇ καὶ θὰ ζῇ ἀνάμεσα μας,
θὰ ζῇ ἀκόμα κι' ὅταν ἐμεῖς πεθάνουμε...

—Ἐδῶ κύριοι βλέπετε...

Δὲν ξέρω γιατί κάθε τέτοιαν ἐποχὴ κάνουν τὴν ὁμαδικὴν
ἐμφάνισή τους διάφοροι «θηριοδασασταὶ» τῆς κακῆς ὥρας
καὶ τὰ ἀγρία καὶ περιεργότατα «θηρία» τῆς Ἀφρικῆς. Ἵσως
γιατὶ βασίζονται τῆς ἐπιτυχίας των στὸ πνεῦμα πού κυριαρχεῖ,
τὸ πνεῦμα τῶν ἐξέδων, Ἵσως γιατί...

Τέλος πάντων ἕνα εἶνε τὸ βέβαιον :
πὼς κάθε χρόνον αὐτὲς περίπου
τῆς ἡμέρας φτάνουν οἱ κύριοι
αὐτοὶ, ἐνοικιάζοντες μιὰ παράγκα
ἢ ἕνα ὑπόγειο, κρεμνοῦν ἀπ' ἔξω
μερικοὺς ζωγραφισμένους μου-
σαμάδες μετὰ ἀγρία θηρία, γυναι-
κες μετὰ κεφάλια, ἄνδρες μετὰ

τέσσερα πόδια, καὶ τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς κουδουνιῶ καλοῦν τὸ
φιλοπεριέργον καὶ νοήμον κοινὸν νὰ ἀποθαυμάσῃ τοὺς παρα-
δόξους θησαυροὺς των.

—Ἐδῶ, κύριοι, βλέπετε τὸν ἀλέκτορα πού ἔχει ἕναν μόνον
ποῦ ὄν ! διαλαλεῖ ὁ ἕνας.

—Περᾶστε, κύριοι, νὰ θαυμάσετε τὸν ἄνθρωπον πού εἶνε ὁ
ἡμίσιος πίθηκος καὶ ὁ ἕτερος ἄνθρωπος φωνάζει ἕνας ἄλλος.

—Ἰδοὺ, κύριοι, τὰ ἀγρία θηρία, τῆς ἀγρίας Ἀφρικῆς. Ἐ-
δῶ θὰ δῆτε δύο ὁ φιδες πού ζοῦν κολλημένοι, ὠρύεται παρὰ
ἑκατέρωθεν ἕνας ἄλλος.

Καὶ τὰ διαλαλεῖ, ἡ φωνὴ, οἱ ὠρυγμοὶ ἐξακολουθοῦν καὶ
πληθύνονται, ἐνῶ ταῦτοχρόνως πληθύνεται καὶ ἡ πελατεία
τοῦ νοήμονος καὶ φιλοπεριέργου κοινοῦ καὶ, το καὶ σπου-
δαιότερον διὰ τοὺς ἐπιχειρηματίας—τὰ διδραχμα εἰς τὸ τα-
μείον τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ βρώμικος παράγκες καὶ τὰ ὑγρά κι' ἀκατάστατα ὑπὸ
για μεταβάλλοντα ἑσπέρικα σὲ χρυσοφυεῖα κι' οἱ κύριοι
κύριοι ἐπιχειρηματίες τῶν ἀγρίων ζώων τῆς Ἀφρικῆς καὶ
τῆς Ἀσίας ἀφ' ὧν ῥημάζουν... ἀγρίως τὰ πορτοφολία τοῦ πε-
ριέργου καὶ νοήμονος κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας ἀπέρχον-
ται ὅπως ἦρθαν...

Δὲν ξέρω γιατί κάθε φορὰ πού τοὺς βλέπω, μοῦ ἔρχεται ἡ
ἄρεξη νὰ πᾶρω κι' ἐγὼ ἕνα κουδουνί καὶ ν' ἀρχίσω νὰ φά-
νάζω :

—Ἐδῶ κύριοι βλέπετε μερικοὺς κατέργαραιους καὶ πολλοὺς
ἀνοήτους πού δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν τὴν ὥρὰ τους καὶ τὰ
διδραχμά τους !

Κι' ἀσφαλῶς φαντάζομαι—
πὼς τὸ θέαμα αὐτὸ θὰ ἦταν
πολύ διασκεδαστικώτερον καὶ
ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅλους μὰζι
τοὺς ἀλέκτορας μετὰ ἕναν πόνυ,
τοὺς ἀνθρώπους πού εἶνε
«κατὰ τὸ ἥμισυ πίθηκος καὶ κατὰ
τὸ ἕτερον ἥμισυ ἄνθρωπος»—
καὶ τοὺς «φιδες» πού ζοῦν κολ-
λημένοι...

N. Νίκβας

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

«Ένας καλόγερος πούλησε στον κάπελα Καλομανώλη ένα κορίτσι, την Άννα-στασία, που την είχε κλέψει από κάποιο μοναστήρι. Η Άννα-στασία, παρ' όλη την κακομυρία της, δείχνει πως κατάγεται από αριστοκρατική γενιά. Το μυστικό της καταγωγής της όμως παραμένει άγνωστο. Βρισκόταν μέσα σ' ένα φυλαχτό της που το φρόντιζε άλλοτε και της το κράτησε ο καλόγερος όταν την πούλησε. Η Ύπατις, μια γοργή άρχεινίσσα που ο Καλομανώλης έχει από καιρό παραδουλεύσει, περιποιείται έξαιρετικά την Άννα-στασία και την μεταβάλλει σε Θεοφάνη. Στην Κωνσταντινούπολη εσοτίζονται στο ανάμεταξύ οι άρραβες του κληρονόμου του Βυζαντινού Θεού, με την βασίλισσα της Προηγίας, την Βέρθα, προς τιμήν της οποίας τελούνται μεγάλοι αγώνες στον Ίπποδρομο».

(Η συνέχεια)

Ψωνίζοντας, ότι είχε να φωνήσει, ο λαοφύλακας έτρεξε να πιάσει θέση. Κι' η βοή, ή φασαρία, τα μαλλώματα και οι καργάδες που ακουγότανε στήν λαϊκή κερκίδα έστειλαν τον αντίπαλό τους ίσαμε κάτω στον Κεράτσει, πολύ παρακάτω μάλιστα, γιατί η Μεσαία Τάξη, που δεν την δεχότανε οι πατριότατα στα θεωρεία τους, αναγκασμένη να καταφύγει στήν λαϊκή κερκίδα, θορυβώσε κι' αυτή άκοιμη περισσότερο, έχοντας την αίσθηση να καταλύει της καλλίτερες θέσεις, πόδια που δεν της το χαρίζανε ο λαοφύλακας. Κι' έβλεπε κανείς μέσα στην ανθρωποθάλασσα εκείνη, λογής-λογής φάτσες, σουλούπια, ντυσίματα, ασυγγνώμεις. Βυζαντινοί με το τετράγωνό τους κάλυμμα στο κεφάλι, Ποντικοί με το μυτερό όλόφθο σκουφί, Έλλαδικοί ξεκούφωτοι με τα ολόξανθα μαλλιά τους, Άρμενικοί με τους σκούρους τριτοκέδες τους ίσαμε τα γόνατα. Ήταν ακόμη Άλλαμάνοι με πυροτόρξα γενεία, Γαλλόραγακι με ολόλευκη επιδερίδα, Νέγροι ολόμαυροι με φοβερά χείλη, Σκλαβοίνοι ψηλόσωμοι, Βόλγαροι κοντοράδουλοι. Όλες ή γλώσσες της οικονομής μονοσύλλαβες, πολυσύβητες, παρόξενες, ακουγότανε εκεί μέσα, έτσι που θα νόμιζε κανείς ότι βρίσκεται σε μια καινούργια Βαβέλ. Στο ανάμεταξύ από μάν ειδική πόρτα, έμπαιναν οι πανηγυριστές με τα σινεργά τους, με τα άρρες τους, με της μαϊμούδες τους, της άκοιδες, τα ήμερα φειδία, με τα λογής-λογής δογανά: λυβικά νταούλια, ρουακίς μπαλάλαρες, έλλαδικά κιμπάλα σιδερένια και χάλκινα. Μαζί μ' αυτούς μπήκε και ή Άννα-στασία, σέρνοντας με το ένα χέρι την άρκουδα της, και κρατώντας με τ' άλλο το νταούλι.

—Έξω ή... γοργή!
—Μακρού ή τσιμπούλι...
—Έξω...
Ήταν ή φωνή του πλήθους που δεν ήθελε ν' άνεχθή την παρουσία της Ύπατις δίπλα στην Άννα-στασία. Γι' αυτό κ' άδρας μ' ήν μπορούντας να κάνει άλλοιώς, ή γοργή κήρυξε σε μια κερκίδα, έδωσε της τελευταίες συμβουλές στην προστατευόμενη της και την άρρεσε να φέρη βόλτα για να χορέψη την άρκουδα

ΘΕΟΦΑΝΩ

ΤΕΡ 20.

της. Άλλά ούτε ή μικρή, ούτε ή άρκουδα είχαν έπιτυχία. Άγούρο κορίτσι ακόμη ή Άννα-στασία, δεν ένεθουσίσε τους άνδρες. Κι' όσο για την άρκουδα της, αυτή άφινε αδιάφορο τον κόσμο που ήξερε καλά πως την μέρα εκείνη θα είχε πραγματικά άγρια θηρία ο Ίπποδρομος. Άφου καλά-καλά, σπουδαίοι και φοβεροί ταχυδακτυλουργοί κατάπιναν άδικα τα φειδία τους μπρος στο άδιάφορο πλήθος, άνυπόμονο μονάχα να δ' ήθελε. Στο ανάμεταξύ, κατά πανηγύρεις, έμπαιναν καλόγεροι με της μαύρες σκούριες τους, και παπάδες μαλλιαροί, που πήγαιναν κι' αυτοί να παρασχηθούν κάτω απ' το Κάθισμα. Άλλοι πάλι, άτακτοι αυτοί, προχωρούσαν κατ' ε-

Άλλαμάνοι με πυροτόρξα γενεία, Σκλαβοίνοι ψηλόσωμοι, περνούσαν...

θείαν να εύλογησουν τους Πράσινους ή τους Βένετους, άγάλωγος της προσημείας τους. Με την σειρά τους ήρθαν και παρατάχθηκαν ή πανηγύρεις απ' τα μοναστήρια του Καλλι-στράτου, του Δεξικράτους, της Ύπεραγίας, του Όκταγώνου, της Άερόβυνθου, του Παγ-τεπόππου, και από άλλα. Ήρθαν ακόμη και μπήκαν στη σειρά, οι πλούσιοι Χριστοί του Κιρίου.

Σταφάνια άντηχησαν ή σάλπιγγες, και δούσαν τα ταμπούρια. Ή πανηγύρεις και ή θεωρίες έψαλλαν το ε' Άλληλούια.

ρομήνιμον, ο Περιοδευτής, ο Λαοσυνάκτης, και άλλοι.

Και, ένω όλοι τους στεκότανε στο πλάι, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή να υποκλιθούν, τα ε' Άλληλούια των καλογέρων, πολλοί απ' αυτούς, μόλις τραβήχθηκαν, άνοιξαν τα πορφύρα παρατετασμένα του δεσποτικού, φάνηκε άμέσως το υπέρλαμνο Κάθισμα, φοβερό στη μεγαλοπρέπεια του, και δίπλα του στα δεξιά ένας άλλος θρόνος, σαν να ήταν δύο οι μονοκράτους. Στα πόδια του Καθίσματος και του θρόνου ένας άργυρος πολυθρόνος με δύο θέσεις. Ή σάλπιγγες άλλάζαν το ε' Μωσανά όσον παρουσιάζτηκε ο Πορφυρογέννητος με το λαμπρό σαρίκιον στο κεφάλι, με την πορφύρα στους ώμους και το σκήπτρο στο χέρι. Δεξιά του, σεβάσμιος και μεγαλοπρεπής ο βασιλεύς Ούγος της Προηγίας, που κήρυξε στον χρυσό θρόνο ταυτόχρονα με τον Μονοκράτορα που θρονιάζονταν στο Κάθισμα. Ειθής άμέσως, ο νεαρός Ρωμαίος δόθηκε την μνηστή του στον πολυθρόνο. Ο Πατριάρχης απ' το θεωρείο του, σπράκθηκε, εύλόγησε τους βασιλείς, τους πρίγκιπες, τους άρχιστάδους, τα άλογά τους, τον λαό, την Πόλη και την Οικουμένη.

Τέσσερα άρματα αντίπαλα παρατάχθηκαν στην γραμμή. Ένα πράσινο, ένα γαλάζιο, ένα κόκκινο και ένα άσπρο. Μά όλοι ήξεραν πως ό άγων θα κρινόταν άμέσως στο πράσινο και το γαλάζιο ζήμα. Οι Κόκκινοι σήμα-χοι και ύπαικουσι των Πράσινων, οι Άσπροι, σύμμαχοι και ύπαικουσι των Γαλάζιων, ή άποτραβιόντανε φυσικά στην προτελευταία στροφή, ή κι' άπεναντίας θα προσπαθούσαν να παρεμβληθούν στη μέση για να κόψουν τον δρόμο στο αντίπαλο άρμα κι' έτσι να δώσουν την νίκη στο σύμμαχό τους. Αυτό ίσως έκαμε ό ήνιχος του λευκού άρματος, μαινό-ντας με κίνδυνο της ζωής του μπρος στο άρμα του Πράσινου ήνιχου. Κι' ένω, κούβασιμέ-να τώρα τα δύο άρματα κυλούσαν χλωμό και οι ήνιχοί τους ψυχροαγορούσαν κάτω απ' της κοιλιές των άλλων που είχαν ύψωμένα τα πόδια τους προς τον ορίζον, ό Βένετος προ-σπέρασε κι' έφθασε νικητής και τροπαιόχρος στο τέμνα. Το άργυρό ταψι βούτζε άπαντός του. Άπο τα θεωρεία και της κερκίδας των πατριάρχων ήρθήσαν άλαλαχμοί χαράς, ένω ό Πατριάρχης δόξιος εύλογούσε τον νικητή μ' ένα βροντό:

—Έν τούτῳ Νίκα!
Κι' ό Μονοκράτος, προανέσταντα εύχα-στημένος από το αποτέλεσμα του άγώνος, περι-μενε τον τροπαιόχο στα πόδια του Καθί-σματος. Όμως παγερή και χαριτωμένη σιωπή βασίλευε στήν λαϊκή κερκίδα. Άκούη μια γοργή, οι Πράσινοι, το κόμμα του Λαού, έβγαζαν νικημένοι απ' τον άγωνα. Ή σιωπή ήύσταξε ως τη στιγμή που ό νικητής έβέ-δωσε της βαθμίδες του Καθίσματος, προσέ-κνησε τους Δεσπότες, κι' έπειτα γονάτισε μπρος στην Βέρθα, που τον στεφάνωσε με το μαλα-ματένο στέφανο. Δεν προφύλαξε όμως να προ-χωρήσει για να φιλήσει το χέρι του Πατριάρ-χη, ότ' απ' τα λαϊκά θεωρεία έβγαζαν στην άρχή περιέργια μονομυονητά, που εξέλι-χθηκαν γοργά σε όχλοβή. Οι σπαθάριοι έ-φουλίχσαν. Οι σχολάριοι έτοιμάσαν της λόγ-γες τους. Οι καλόγεροι έδωσαν στή φωνή τους τέτοια δίνυμα, όστε να πνίγεται ή ό-χλοβή, όσο έψαλλαν αυτοί θαμινευτικά τό:

—Τη Ύπεραγία...
—Ο βασιλεύς Ούγος άντελήφθηκε την λαϊκή δυσάρδεση και άρχισε να χλωμάει. Κάτι μίλησαν άναμεταξύ τους οι δύο Μονοκράτορες. Καί μ' ένα νύημα, ό Πορφυρο-γέννητος κάλεσε άμέσως τον Προτοσπαθί-ριον για να του μιλήσει κάτι στ' αλή. Άμέ-σως έπαυθήσαν κήρυκες και μαντά-τα.

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

τοφόροι προς της λαϊκής κερκίδας, για να πουν στον Λαό πως ό Πολυχρονιμένος εὐδό-κησε ν' άκούση την φωνή του Λαού του και πως, άν ήθελε τίποτα ο Λαός, μέχρι εικοσι ογώνης κροαί ό καθείς, να το πουν για να γίνει το λαϊκό θέλημα, χατήρι της βασίλισ-σας. Μερωκο άν άκούσαν το βασιλικό φιλο-ζήσημα, άναγέλλασε ή καρδιά τους, και ξε-σπασαν σε ούρανομήνη.

—Εσπολλάτη...
Ήταν κρασποπάτες που τους συνέπαρ-γε ό ένδοξισμός για το άπόρρομένο πεσέσι. Όμως ή φωνή τους δεν δάσταξαν πολύ. Της έπινξαν ή φωνές και ή κατάρες των ζήλων.

Ταυτόχρονα, πολλοί θεριμάμια απ' της λαϊκής κερκίδας άρχισαν να τραγουδούν:

—Εδ θέλουμε πεσέσι, δέ θέλουμε κρα-σπολλάτη...

Ή σάλπιγγες ήχησαν και πάλι, κι' έγινε σιωπή για μια στιγμή. Τότες κατέβηκε απ' το θεωρείο του ο Μέγας Κουβικουλάριος ό ζή-διος, προχώρησε προς της λαϊκής κερκίδας και ρώτησε:

—Τι θέλετε λοιπόν;
Μά ήταν των άδινάτων άδύνατο να κατα-λάβη κανείς τίποτα, μέσα σ' εκείνες βίες της φωνής. Κι' άκόμη λιγώτερο μπορούσε να καταλάβη ό ζήδιος ό Κουβικουλάριος, άποφα-σμένος να μην καταλάβη άποσδιπτοτε.

Μιά πρωτότυπη προσβεία

Ό καθείς κάτω είχε να πη, κι' όλοι ζη-τούσαν το ίδιο. Σε μια στιγμή, προχώρησε ένας παπάς, με ξεκούφωτο κεφάλι, εύλόγη-σε το πλήθος και έκαμε νόημα να σωπάσουν:

—Ο ήνιχόμενος των Άσωμάτων!
Τον άνέγνωσαν πολλοί.

Πραγματικά έγινε μια σχετική σιωπή. Και τότε ό παπάς έκίνησε, προσκίνησε τον Κουβι-κουλάριο και του είπε πως ό Λαός θέλει να στείλ' προσβεία στο Κάθισμα.

Αυτό δεν ήταν δυνατό να γίνει. Ο Μονο-κράτης δεν φρόδανε μόνο για την δικιά του την ζωή. Ήταν συγχρόνως υπεύθυνος και για την ζωή των ξένων του. Συνεπώς όττε από πετάμενο δεν μπορούσε να φθάση ως το Κάθισμα.

Όσο ό παπάς έπέμενε. Τόνισε στον κρατά πως βίη κι' βίη ή προσβεία κι' άπο-σείστανε από ένα μικρό κορίτσι στο λαό, στέβη γρηγο, που δεν θαφτανε καν ως τα πόδια του Καθίσματος, μα μόνο ως τα γόνα-τα της βασιλοπούλας, για να υποβίβη τα λαϊκά μαντάτα.

Στο άνωμα της πρωτότητας αυτής προ-σβείας ό Κουβικουλάριος φάνηκε ένδοξικός. Μά δεν ήλπιζε να πη άκόμη να, γιατί έπρε-πε να συνεννοήθει με τον Σύγγελο. Πήρεσε στο θεωρείο του, και συνεννοήθηκε με τον άρμό-διο, και έστειλε έπειτα τον Προτοσπαθίριο για τα παραπάνω.

Μόλις δόθηκε ή άδεια, ύπο τον όρο να με-ρίσει ό παπάς δημοσίο στα χέρια του Άρχισχο-λή, ό Πνευματικός των Άσωμάτων κα-λόγησε τάχα: πως ζήτησαν το πεποιημένο κατόπιν άντασμα στον λαό.

Το παιχνίδι έπαισε, τόσο πιά πολύ, όσο κι' πάτησε λαχτάρα έσφιγγαν μέσα στήν ήνταλές τους ή μονιμένες τα κορίτσια τους που δεν ήθελαν να κανέναν τρόπο να τα έμ-πατήσουν για μια τόσο πολύ έπιπιδνγη ά-ποσέλι. Με τα πολλά τάχα, ό πτερο Γεο-λόγος άναγέλλοντας την μικρή Άννα-στασία, έπ' άνέδωσε το λαϊκό μαντάτο, την εύλόγη-σε και της έδωσε στο χέρι το τελευταίο τό-πιο των Πράσινων: Ένα μαλαματένιο στε-φανί, όμοιο μ' έκεינו που είχε πάρει ό Πρά-σινος ήνιχος. Ή νεαρή Άννα-στασία, άφου στήθηκε πρώτα να τ' άκούουν την άπασι-στη σιωπηλή έορτα, προχώρησε ύστερα για το σταθερό ήμα προς το βασιλικό θεω-ρείο. Μία και δεν ήταν όμως δυνατό ν' άνέ-βη απ' την προστήνη διη. Έκαμε τον γύρο του Καθίσματος και μπήκε απ' το ίδιο πορ-ταίο που είχαν μπή και οι Μονοκράτορες. Κα-

τέβηκε της βαθμίδας, προσκίνησε τα πόδια του Καθίσματος, ένακατέβηκε, και γονάτισε τέλος μπρος στο πολυθρόνο της βασίλισ-σας. Έσκυψε άκόμη χαμηλότερα, και άφισε στα πόδια της το τρώπαιο της Πράσινης Φαρίδας.

Ήτσι, έκείνη την στιγμή να είχαν άλλη-λογηταχθή κατάμματα ή δυο γυναίκες. Όπο-σδήποτε όμως, από κανενός μυαλό δεν θα ή-ταν δυνατό να περάση ή σκέψη πως ό πονη-ρός παπάς έστειλε στο Κάθισμα την πιά έπα-κίνδυνη προσβεία που ήταν δυνατό να φοβη-θή ποτέ ό Δεσπότης ό Πορφυρογέννητος. Άδύνατο φυσικά να φαντασθή κι' ό ίδιος πως μια μέρα φά του τσερμάτιζαν τ' ή ν' έω ή τα δυο έκείνα μικρά, λεπτά παιδικά χεράκια...

Στο άναμεταξύ, νεκροή σιγή βασίλευε. Τόσο που οι πλησιέστεροι άκούσαν καθερά τα λόγια της μικροής:

—Πολυχρονιμένη μου Δέσποινα! Δέξου στα πόδια σου την κόρη του Λαού, προσβεία των πιστών σου. Είμαι ή τελευταία απ' βίες της ύποταχτικής σου. Ψυχροκή ενός κάπελα, του Κλομαγώλη, στήν Κλαίερονες, μ' όλο που μπορεί να τρέχη κι' έμένα στήν φλέβε: μου αίμα πιά γαλάζιο κι' απ' έκεינו που δεν τρέ-χει κάτω από πορφύρες. Γιατί, άν ύπάρχουν άλλες γυναίκες ευτυχισμένες έπειδή βοήθησαν βασιλάδες να της κάμουν θετές κόρες, ύπό-σχωμαι και δυστυχισμένα πλάσματα που τ' άπα-νήθησαν κι' οι γονείς τους σ' ένα μοναστήρι, μόνο μ' ένα φυλαχτό στο λαιμό, και που κρι-θεί το μυστικό της καταγωγής τους...

Κόκκινος σαν άστράκι, ό Προτοσπαθίριος που παρακολουθούσε από κοντά, άκουε τα περίεργα και άπόρρονα αυτά λόγια απ' το στόμα του πτοχοκρότου. Κι' ά-ταν πιά ό ύπαικουσός έγινε τόσο σαφής, ό κελταριανός άποαξε την μικρή από τα μαλλιά, έτοιμος να την πετάξη πάνω απ' το τοίχωμα του θεωρείου. Ο Προτοσπαθίριος πάλι, μ' όλο που δεν είχε άκούσει τα λόγια της μικροής, βλέποντας την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα, πρόσταξε τους άνδράς που να λογχίσουν την μικροή. Σε μια απ' πη όφθαλμοί θα είχαν συντελεσθή βίη αυτά, άν το βασιλόπουλο δεν είχε πεταχθή από την θέση του για να προστατεύη την κόρη του Λα-ού. Ο παπάς που είχε μπει πελά-δινός από τον τρώμα του άνατόρε-ψε, σίγουρος πιά πως κέρδιζε τό-τυχερό παιχνίδι. Άλλά και ή βα-σιλοπούλα ή Βέρθα, που δεν κατα-λάβαινε από γλώσσα, θέλοντας της ανήσεις του Προτοσπαθίριου, μπή-κε στη μέση για να προστατεύη τον κορίτσι.

—Δέμε το μαντάτο σου, θωά μου! είπε αλόγγιμος ό νεαρός Ρωμαίος, κιντάζοντας πιά περίεργα την νεά.

Το μαντάτο του Λαού ήταν απλό. Ή λαϊ-κή φατρία των Πράσινων, κατέβηκε στα πό-δια της πολυχρόνης βασιλοπούλας τα τελευ-ταία της τρώπαια. Και ζήτησε να εύδοξη ή Γαληνότητά της να κρατήση το Τρώπαιο και να μην το δώση στους Πράσινους, παρά μόνο άν έβγαυαν νικητές απ' τον τελικό ά-γωνα. Άλλά τότε κι' οι Γαλάζιοι θα έπρε-πε να καταβούν στο δικό τους τρώπαιο στα πόδια της βασίλισσας.

Ο Ρωμαίος έστειλε κήρυκες να ρωτήσουν τον Πατριάρχη των Γαλάζιων άν δέχεται την πρόκληση. Καί όταν αὐτός έφρασε ως απάν-τηρη το εναίς, ή νεαρή κόρη άφισε το στεγα-νό της χλωμό, φίλησε τα πόδια της βασί-λισσας και άποτραβήχθηκε με σεβασμό.

Ή σάλπιγγες είχαν κι' άλλες άρχισι να σαλπίζουν. Οι καλόγεροι έψαλλαν τα άλλη-λούια, τα λάβαρα έξιπλόδησαν, τα τέσσε-ρα άρματα μπήκαν στη γραμμή, κι' ό κό-σμος περίμενε με άνησυχία και συγκίνηση. Μόνο ό ίδιος ό Πνευματικός των Άσωμάτων

που τον άπελευθέρωσαν στο άναμεταξύ οι σχολάριοι, μόνο αὐτός δεν φανίονταν να έν-διαφέρεται πιά για την έκδοση του τελικού άγώνος, μ' όλο που είχε πρωτοστατήσει για να γίνει το μαντάτο. Κι' όχι μόνο δεν πα-ρακολούθησε της προετοιμασίες, αλλά πλη-σίωσε την γοργή Ύπατις και της σφύριξε στ' αλή.

—Πάρε γοργά την μικρή και φέγγα ά-μέσως! Θα σε περιμένει ό άνθρακός μου στο κατηλιό.

Δεν έπρεπε, αλήθεια, να τους μεθύση ή πρώτη εκείνη έπιτυχία.

Όταν νικούσαν οι Πράσινοι

Κι' άφου έγινε το λαϊκό θέλημα, κι' άφου έπέτρεψε ή προσβεία στο μαντάτο της, ό ά-γώνας ξανάρχισε.

Μάταια προστάθηκε και τούτη την φορά να παρεμβληθή το άρμα του Λευκού για να κόψη τον δρόμο του Πράσινου ήνιχου, που άφισε πίσω του τον Γαλάζιο αντίπαλο κι' έ-φθασε πρώτος στο τέμνα, για να πιά βότερα για να πάρη γονατιστός από το χέρι της Βέρ-θας τους δύο στεφάνους: τον δικό του, που είχε καταθέσει ή μικρή, και κείνον που εί-χαν άφίσει ως έγγνηση οι Γαλάζιοι. Τότες έφράσαν τα πλήθη, και οι άλαλαχοί της

Έσκυψε περισσότερο κι' άφισε στα πόδια της Βέρθας το τρώπαιο της Πράσινης Φαρίδας.

μάλας άντιπαλίσαν στους έπαι λόγους της βασιλευσίδος την νίκη των Πράσινων. Και θρησκευτικό ένστικτό άνέβαινε ως το αυτοκρατορικό Κάθισμα, το έπαινο έμ-βαζήμο:

—Άναστάσεως ή Νίκα και λαμπρυνθήσονται λαοί.

Τα μεγάλα κόκκινα μεταξοτά παραπύ-ματα, που τα κρατούσαν οι μπαρβατοί και οι στες χαμάρες, κινάσαν πάνω απ' τα κεφάλια της αναοφίτης μύζας, κι' άναμ-ταν χαρούμενα τα βήλα, τώρα που δεν εί-χαν να προστατεύουν της κερκίδας απ' τον ήλιο. Μά πιά ψηλά απ' όλα, ψηλότερα από τον χάλκο αέτο, σε ίσο ύψος με τον άδελφό του Θεοδοσίου, εκεί στο νέγρο της Άκάνθης, στον Ίστο της Νίκης, πελώ-ρια κι' άτελείωτη πάλταζε ή ρώστη Φλάμ-μα, σαν ν' άντικρατούσε τον τροπαιόχο άλάλαχο:

—Νίκα τοίς Πράσινους κατ' ά Βένετων δωρούμενος...
(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ίδιοτροπίες άστέρων

Οι περισσότεροι από τους άστέρους που Χόλλυγουντ έχουν της ίδιοτροπίες των! Η ίδιοτροπία όμως της ξανθούλας Λέυλας Χάιμς ξεπερνά κάθε όριο ποικιλοτροπίας. Έχει αγοράσει και... υιοθετήσει ένα μι-

κρό... λυκάκι που το λατρεύει κυριολεκτικά κι' άστρώνει όλες της ώρες της σχολής της στην άκροσσή του. Στην εικόνα μας φαίνεται την στιγμή που το τσίττει γάλα, μ' ένα μικρό μπιμπερόν!

Σκι έπάνω στής... στέγες

Στά έλθετικά χωριά, όπου βασιλεύει ο αιώνας χειμώνας, το άνωτέρω θέμα είναι συνηθέστατο.

Οι κάτοικοι, έπιστρέφοντας απ' τή- δου-

λειές τους, κατεβαίνουν απ' τους γύρω λόφους περνώντας πάνω απ' της στέγες των σπιτιών τους, που αποτελούν τρόπον τινά συνέχειαν της γύρω γιονοσκαπούς εντάσεως.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η πεταχτούλα νέηλνς του Χόλλυγουντ Τζούνε Βλάσεκ άφίνει άναμφιβόλως πολλά τά... άπονοούμενα με την τολμηρή τουαλλετία της, ένα εκ των όποιων είναι και το πολύ σύντομο μεσοράνήμά της στο κινηματογραφικό στερέωμα.

Η λεηλασία των αυτών των θύλων πουλιών άποτελεί στην Άγγλία με άδιασκεδαστικώτερες άλλα και έπικινδύνους ενασχολήσεις όχι μόνο των παιδιών άλλα και αυτών των κοριτσιών. Στην εικόνα μας φαίνονται τρεις... «λοποδύτες», άναρχοι και επικινδύνη πλνγιά ενός άποτόμου για να κλέψουν τ' αυγά απ' της φωλιές θαλασσοπουλιών, που βρίσκονται

Η επιβόδης έκφρασις της Μόνας Γκοργιά που άποτελεί, κατά την γνώμη των της εθόνης, το μυστικό της έπιτυχίας της. Έδω, ή συμπαθεστάτη γαλλίς η γαλλίς για λογαριασμό της «Πατέ-Νατάν» δύο νέα φίλμ, την «Υπέροχη» και το «Γαϊδούρι του Μπουρεντάν», που σημείωσαν μοναδική έπιτυχία.

της άραιοτέρας και δραματικώτερας σκηνής της πολυκρότου ταινίας «Μάτα Χάρι», έπικινδύνη με έξαιρετικήν έπιτυχία και στας Άθήνας: Η Μάτα Χάρι, με το γλυκογάμμο από το κελί της, και κατέρχεται για τελευταία φορά τα σκαλιά της φυλακής στο κεφαλόσκαλο, ο Ραμόν Νοβάρο, ο εισαγγελεύς και μιά καλόγρηνα. Πλάι στο έκτελειτικό έδρόσπασμα που θα την οδηγήση πρὸς τὸν θάνατο...

Άκροβατικά θαύματα!

Τὸ θεαματικὸ μέρος μιᾶς καλῆς ταινίας, άπαγορεύει σήμερα περισσότερο από κάθε τι, τους σκηνοθέτας. Στην εικόνα μας βλέπετε τὸν διάστημα ά-

κροβάτη Χάου Πίελ γὰ περνα σ' ένα λεπτό σκοινί, με τὸ πόδηλάτο του, έπάνω από της στέγες του Χόλλυγουντ, ενώ συγχρόνως συγκατατί αίθρουμένην στο κενό, την σολμνηρή σύντροφό του!

Νέο μηχανήμα κολυμβήσεως

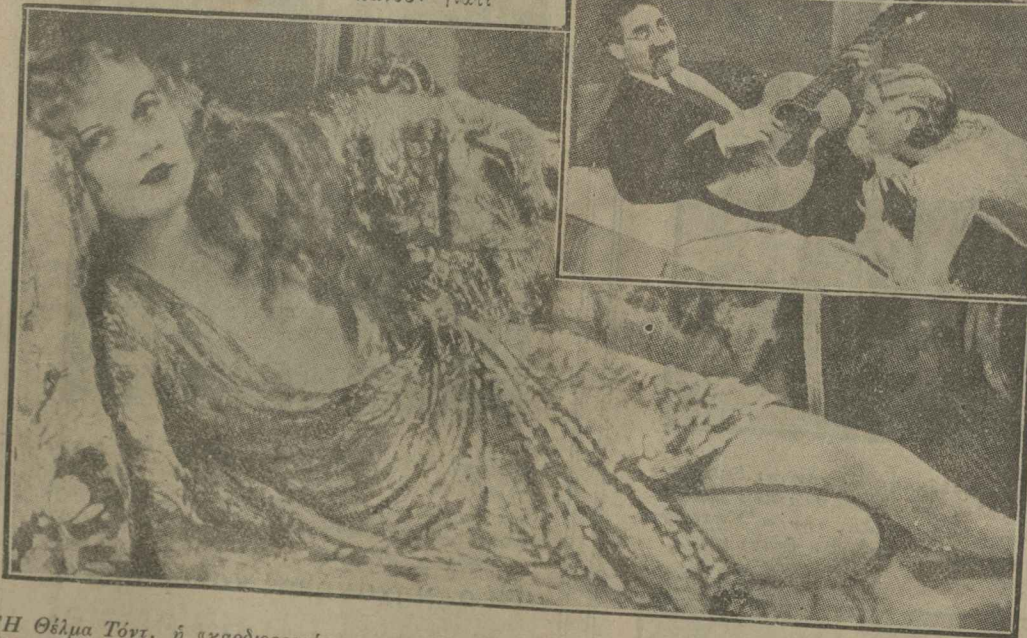
Τὸ νέο μηχανήμα συγκολλάται από δύο πλαστεϊκές σανίδες, που προσδένονται στα χέρια του

σκημαίου κολυμβητή και έπέρχουν θέτον σπασών. Ο κολυμβητής δέν έχει παρά να κινή σωματικά τή χέρια του για να έπιπλέη στην επιφάνεια του νερού.

Θέλημα Τόντ

Οι κομμωκοί οίλοι, τόσο στο θέατρο όσο και στην κινηματογράφο, τραβούν πολύ περισσότερες από τις άρρενες ήθοιους παρά της γυναίκας. Χωρίς να αναφέρει κανείς ωρισμένους μεγάλους αστέρες σαν τον Σαρλώ, τον Μπάστερ Κητον ή τον Χάρολ Λούι, οι οποίοι δεν βήκαν ποτέ στο αντίθετο φύλο ανταγωνιστικές δξίες του ονόματος αυτού, θ' ανεξάλυπτε εύκολα μέσα στα γρονιά των κομμωδίων της θόνης καιμια δεκαριά τουλάχιστον άλλα ανδρικά ονόματα, περισσότερο ή λιγώτερο διάσημα, άρχίζοντας από τον Φάττυ και καταλήγοντας στους Λάουρελ και Χάρντυ, τον Χαννόν και τον Λιγνό, ενώ θα δυσκολεύονταν πολύ να συντάξη έναν έστω μικρό κατάλογο από γυναίκες ονόματα κομμωδίων αστέρων. 'Η αϊτία του φαινομένου είναι αναμφισβήτως ότι η γυναίκες, περισσότερες φιλόδοξες από τους άνδρες, και επιρρεπείς στο να επιδεικνύουν μόνο της γάρος και τα φυσικά πλεονεκτήματα, δεν δέχονται κατά κανόνα να αντιμετώπισουν της γλίσχης δυο γελιστές στάσεις ή της ανάλογης κωμικής περιπέτειας στην οποία θα της υπέβαλλε η ιδιότης των ως κομμωδίων ήθοιων. Κι' αν συγκατατίθενται πού και πού να παρουσιάζονται με τον τίτλο της «καρδιογράφου», ή κι' αν δέχονται κάποτε να εμφανίζονται άσχημα σε καμιά ταινία, αυτό το κάνουν γιατί

Η Θέλιμα Τόντ, η «καρδιογράφου» του Χόλλυγουντ, με μια «εγκλιζέ» πολυτελή τουαλέτα της. Άνω: Η Θέλιμα μαζί με τον Γκρόσο Μάρξ, σε μια σκηνή της κωμωδίας της «Δουλειές πιθήκων».

έξουν εκ των προτέρων πως ο ρόλος τους είναι συμπληρωτικός. 'Ακόμη και μερικές από της σπανιότερες αστίτες που παίζουν αποκλειστικά σε κωμωδίες, όπως η Πόλλυ Μοράν, ή Μαρία Ντρέσλο, ή Ζάσσυ Πίτς, έχουν κι' αυτές το ελαφρονικό ότι είναι εντελώς άσχημες, και άναρχα σε όλα τα περιουσιζονται στην επίδειξη αυτής και μόνο της άσχημίας τους.

Όσοι υπάκουε μια εξαίρεση, και μάλιστα μια εξαίρεση αξιολογη, αφού πρόκειται εδώ εντελώς αντίθετα προς τον κανόνα, για μια γυναίκα νέα, κομψή και ξένη ν' αναμετρηθεί με της γροντενικότερες και πιο θελκτικές ηρωίδες των ασθματικών ταινιών. Αυτή είναι η Θέλιμα Τόντ.

Πολύ από ότι θέχετε άσφαλως δει την Θέλιμα Τόντ, χωρίς ίσως να την προσέχετε, σε πολλούς συντομους επιστημονικούς οίλους. 'Εχει μάλιστα αναρίθμητα «σκέτς» με την Πόλλυ Μοράν και ύπώρθε σ'εξείν πάντα η άπαισιστη συμπαικίστρια του Μπάστερ Κητον ο' όλες του της εμφανίσεις.

Ψηλή, με άνοιχτόξανθα μαλλιά κι' ένα σώμα ποικιλικό που το κολακεύουν ακόμη περισσότερα κίτρινα τολμυρά ντεκόρ ή μερικές πολύ ερασιμαστές θαυμάσιες τουαλέτες.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

τες, ή Θέλιμα Τόντ αξίζει πράγματι το επίθετο της «καρδιογράφου» που έλοι οι Άμερικανοί της αποδίδουν με ένθουσιασμό. 'Αλλά πως' έλυν αυτή την συτική εμφάνιση της κλασσικής «ξένη» προμερέ, ή Θέλιμα δεν αποσυνώνει μπουστά της πιο εύτραπες και πιο γελιστές περιπέτειες, όπου την παρουσιάζει ή τρελή και αγάλινωτη σανταρία του Γκρόσο ή του Χάρμπο Μάρξ και πιο πολύ του ευφυεστάτου Μπάστερ. Την τραβολογούν, την οίχουν στα νερά, την πετούν κατά-γάμα, την καθίζουν στα γόνατά τους, δίχως να την κάμουν να γάση έστω και για μια μόνο στιγμή το χειρισμένο εκείνο και γεμάτο γιούμορ καμώγελό της.

Μια φορά εν τούτοις, ή Θέλιμα Τόντ έτβλμψε να δειχθεί άπιστη προς την προσωποποίηση της. Πήρε το ψευδώνυμο 'Αλσον Λούι κι' έγύρισε στον «Κουρσάρο» έναν κόλο σοδαρό. Το πείραμα της όμως αυτό έμεινε μοναχικό και ή Θέλιμα Τόντ έξανηρύισε στον κοροισμό της.

Κι' όταν σκεφθεί κανείς πως ή εξαίρετική αυτή γυναίκα ήταν άλλοτε δασκαλίτσα σ' ένα μικρό επαγγελματικό αμερικανικό χωριουδάκι, δεν μπορεί παρά να την συγχαώ που προτίμησε τον τόσο εκροσαστικό ολόο μιας κατεργαρούλας και αδιάκαπα γαριεντισμένης μαθήτριας, στον όποιο έμφανίζεται τόσο συχνά στα κωμικά «σκέτς».

M.

Έρωτες των στούντιο...

Μιλήσαμε κι' άλλοτε από την ίδια αυτή στήλη της «Εβδομάδας» για τους έρωτες που δημιουργούνται μέσα στα διάφορα στούντιο μεταξύ αστέρων που έτυχε να παίξουν μαζί σε κάποια ταινία. Κι' αναφέραμε τότε ως παράδειγμα την περίπτωση της Λούπς Βελές που έρωτεύθηκε διάδοχικά τρεις συμπαικτές της, τον Γκάου Κούπερ, τον Λώρεν Τίμπετ και τον Τζόν Τζίμπερτ.

Οι έρωτες ωστόσο της μεζιχανής γήσας δεν αποτελούν μοναχικό φαινόμενο στο είδος τους. Πολλές άλλες αξιοσημείωτες ιστορίες που άρχισαν στα στούντιο, έχουν καταλήξει σε αναδυώδη ειδύλλια. 'Ενα τέτοιο είναι το Τζόν Τζίμπερτ και της Βιομνίας Μπρόες, οι όποιοι παντρεύτηκαν τελει-

για κάποιο μουσικό γάμο τους και έδωσαν πως ο έρωτας αυτός που άναμψε έπειτα από κάθε καινούργια τους ταινία έ ήταν παρά απλή και πιστή έμμεση των οίλων τους. Πάρ' έλ, κατά όμοιο, το κανον δεν θέλησε ποτέ να πιστέψει πως ή έλωση δεν ήταν άλλη. 'Η έπιμονή αυτή του κοινού δεν έμειώθηκε άκονη και τώρα που τον γάμος της Τζανέ με τον Λίντελ Πιλάι και του Τσάρλς με την Βιρτζίνια Βάλλι, και μια γεγονός τελεσημένα.

Έλως, γιατί όχι κι' ή περίπτωση της Γκρέτας Γκάμπο και του Ραϊν Νόβιου. Προέπει άραγε να δώση κανείς σημασία στο γεγονός ότι ο Ρομάν έστειλε επί μήνες έκκλησεις συνεχώς κάθε πού από ένα ώπου μπορούσε λουλούδια στην Γκρέτα; 'Η πείρα να θεωρηθεί το πράγμα ως μια απλή έλωση έκτιμήσεως μεταξύ συναδέλφων; Αυτό δεν ή γίνη ποτέ ίσως γνωστό, γιατί αν ή έλωση Σο-ηή είναι εγγεμένη, κι' ο Νόβιου δεν ή καθόλου πίσω...

Τί τρώνε οι άστέρες

Της επίσημης μέρες, ή Τζόαν Κράουφτ παραγγέλλει και της σέρονου στο τραπέζι ώς φέτες σταφιδώδη, και με την χαλαρότητα της γάση της θγάζει της σταλίδες μισ-μιακή της τρώει κι' έναν τόπο σαν λαίμαργη γατό-λα. 'Από καιρό σε καιρό, ποικίλλει τα γούστα της διαλέγοντας μια σαλάτα που σέρε ή ένομά της, και μια κουπόστα από βασιλένι ή κα, και τούτο όταν δεν περιούζεται, στα μισά με σκέτο γάλα, που αποτελούν ή συνισμένο της μενού.

Ο άρπαγμένος των γυναικών Κλάυ Γκίμπλ, άσκέιται για το κολασμό του, στο σπιντιο, σ' ένα απλό σάντουιτς. Μόνο που στο σάντουιτς αυτό είναι εξωπλισμένο σαν μεσαιωνικό ορούοιο. Είναι δηλ. καμωμένο από βούτυρο, τυρό, κρέας ψητό και σελίτσες σεν-τρί σνέρι...

Η Καρόλ Λομπάρ-Πάουελ έχει έκπαιτική συμπάθεια στο σπανάκι. 'Ο Ρίτσα Μπάστελμς σπινάκεται συχνά από τον όπνο, την νύχτα, και ετοιμάζει μόνο του καμινάν όμελέττα ισπανική. 'Ο Νουβίλς Φαϊρομπαν, υίος, άναπα πολύ το καρπούζι και είναι ικανός να σέε βουτήση ή μελίτα στο δικό του, στο σταντιόνο. 'Επειτα κλέβει στη ρούτση του όλους τους καρπούζι-σπορους κι' άρχίζει να τρώε περζέ έναν-έναν με εξαίρετική ευστορία στα κεράλια των συναδέλφων ή των διευθυντών των στούντιο.

Πεννιές

Η είδησις ενός νέου διαζυγίου—για να μην ξεγνώμε τη συνήθεια—μια έδοξα από το Χόλλυγουντ! 'Ο Τζόννυ Βαϊσιώλλες, ο ήρωας του «Ταζάν» έγύρισε την γυναίκα του Μπόμπη Άρνστ, την όποιαν είχε πάρει ά-κόμα πέρι.

Αϊτία του διαζυγίου είναι ότι ο Τζόννυ έμφανίσθηκε μια μέρα «ν' άδμαία περσο-λός» από σκηνής ενός θεάτρου της Νέας Υόρκης. 'Ολες ή «γκέρλες» του θάσσο, αλλά και πολλές άλλες μίσσε και κυρίες του καλού κόσμου ξεστολίστηκαν τότε μαζί του και άρχισαν να τον πολιορκούν...

Η Παλμα Διαβάνά αναφέρει ότι ο Τζορτζ ήξερε να άνθισταται στους περσο-σμούς... Φκίνεται όμως ότι δεν ήταν «πρωτό» να έγη την ίδια δόνηση γαλαχτήρας κι' ο Τζόννυ Βαϊσιώλλες...

...Κι' έτσι, ένα ώραίο ποιά, ή κυρία Άρνστ έλαβε στο Χόλλυγουντ μια γαριωμένη έπιστολή, όπου ο διάσημος σύζυγός της την έζωοκίζε να «διασυνθού» σιλκνός!

Τί είναι ο χορός; Είναι μια τέχνη, καθώς έπαιναν οι άρχαιοι, και καθώς πιστεύουν οι σύγχρονοι μας; Πολύ πιθανόν. Είναι ά-ποδοίτε μια πρωτόγονη τέχνη, και αυτό το έμαθα και ή κλίση που έχουν οι Μαυροί στον χορό, οι Μαυροί τους όποιους οι σύγχρονοι έβρασιάν προσπαθούν με κάθε τρόπο να μιμηθούν. Μά στο μετωπική κι' αν είναι ή μιμητική αυτή τσίσι των Εύρωπαίων, άλλο τό-πος και περισσότερη μειωτική ήταν ή πρώτη έμπνευσις του άνθρώπου... να χορέ-ψη, μιμνέμενος τα ζώα! Γιατί ο χορός είναι αντίθετα των ζώων. Κυρίως τα πουλιά και άλλα τα άρρενα, έκτελούν περίφημες χορο-μαίες φηγοδίες μπροστά εις τα άλωνα θή-λει τον θάνατο; να τα γονιεύουν και να τα αμωποίσουν. Τα πετάγματα των έρω-μαστών περιστέρων είναι σωστές χορο-μαίες άκρίσεις. 'Ο χορός για τα ζώα ει-ναι μια έκδήλωσις αγάπης. Τί είναι ά-ρα για τους άνθρώπους ο χορός; 'Όλοι έ-πε, που όρίσεται μεν εύχάριστη στα λι-λάκια ενός παθητικού πλάσι, παθεύω να ένδια-μωθή να μάθετε την Ι-στορία του χορού :

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Ο χορός είναι μια από τις παλαιότερες συνήθειες των άνθρώπων. Οι άνθρωποι, οι όποιοι έλουν τον χορό, δεν είναι οι ίδιοι με τον χορό, αλλά και μια θρησκευτική λειτο-ν-α ή ήθεστη σημασίας. Είναι όμως ο χορός δι-αφορά σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στον κλην-γονικό, στον πολεμικό και στον έρωτικό χορό.

Τί είναι ο χορός;

Τέχνη; -- Μίμησις των ζών; -- Θρησκευτική λειτουργία; -- Πολεμικόν έγερτήριο; -- 'Η έρωτική άσέλγεια;

Όχι! --Θα τούς σκοτώσουμε; --Ναι. --Θα τούς φάμε; --Όχι, λόγος!

Μά οι πολεμικοί χοροί, καθώς και οι κλην-γονικοί, έξετελούντο αποκλειστικά από άνδρες. 'Ακόμα και στους Έρυθρόδερμους, που ο χο-ρός χαρακτηρίζεται και συνοδεύει όλες της ά-σχολίες και της σωματικής πράξης του βίου των (ήτοιγράφου συμφωνίες χορεύοντας, ύ-ποδέχονται έξους χορεύοντας, πολεμούν, σπέρνουν, θερίζουν, άδμα και κηδεύουν χο-ρεύοντας). Ο χορός είναι αποκλειστικόν έργο των άνδρων.

Έρωτικός χορός

Από την στιγμή όμως που ή γυναίκες άνακατέθηκαν στον χορό κι' άρχισαν να χο-ρεύουν, έφε μπροστά στους άνδρες είτε με-ταξύ των, ο χορός άρχισε να παίρνει ένα δια-φορετικό χαρακτήρα. Άρχισε ν' αναφέρεται στις έρωτικές σχέσεις των φύλων, πολλές φο-ρές μάλιστα να γίνεται άσέλγης και λάγνος. 'Ο Κάιζερ, που είχε άπαγορεύσει κάποτε το παλιό ταγκό, κάτι ήξερε, φαίνεται! Γενικά

Η αντίπαθεια των Κινέζων

Ο μόνος λαός που αντίπαθει τον χορό είναι ο ήσυχος και μεθοδικός λαός της Κίνας. Καίτοι οι Κινέζοι άγαπών εξακριβικά το θέα-τρο, εν τούτοις χορεύουν ελάχιστα ή καθόλου. Στα μάτια των Κινέζων ο χορός είναι μια γελιστή διασκέδαση. Πιστεύουν μάλιστα πως ο άνθρωπος μειώνει την άξιοτέλειά του, χο-ρεύοντας! Αυτά μας βεβαιώνει ο ντε-Μάρ στο περίφημο σύγγραμμά του, «Η Κίνα και ή χρι-στιανική δύναμις».

Την αληθινή, την αι-σθητική έννοια του χορού μας την έδωσαν πρώτοι οι Άρχαιοι Έλληνες. Γι' αυτούς ο χορός ήταν ή ρυθμική άναπαύραση ει-κότων του φυσικού βίου, ένα είδος πλαστικών εικό-νων, συνοδευόμενων από τραγούδι και μουσική. Σκο-πός του χορού για τους άρχαίους ήταν ή εθιμεία, ή καλλιέργεια δηλαδή του ανθρωπίνου σώματος, το ό-ποιον εκπροσωπούσε γι' αυ-τούς το θεϊόν Κάλως. Στα πρώτα εν τούτοις χρόνια της ελληνικής ιστορίας, ο χορός είχε τον οργανικό χαρακτήρα που αναπαύ-με στον χορό όλων των άλλων λαών. 'Ο χορός για τους πρωτογόνους λα-ούς ήταν ένα έξοπασμα έν-θουσιασμού και γάρος. Καί τέτοιος εξακολουθεί να είναι ακόμα και σήμερα στις λαϊκές μάζες, που θεωρούν της διασκέδασης των. 'Εχει δηλαδή την πηγή του σ' ένα άσχημο και ελλειπόν αι-σθημα. Είναι όμως το ίδιο κι' ο χορός των σύγχρονων μας, τα λαϊκά έξοπασμα, τα παθητικά παγκά, ή διασκέδαση σ'ε-κείνους χορούς, οι όποιοι μας κάνουν λάτρες της τέχνης αυτής, που είναι άγένητη η Αμυδάλωσις. Για τους περισσότερους είναι μια κοινωνική συνήθεια. Γι' άλλους μια εκ-κατα γνωση. Γι' άλλους άλλα και για πολύ λίγους μια ελλειπόν διασκέδασις. Μά νο για μια κατηγορία ανθρώπων, για τους κοινωνιολόγους, ο χορός παίρνει ένα γενικά-ταρο χαρακτήρα: είναι, καθώς λέγε, ένα FAIT DE SURVIVANCE. Μά από της πολίς ανεπίγνωτης κλίσεως, που μας έμπνευ-σε αναπαύραση μας ένδοξο. Δηλαδή μια έκδήλωσις όργασμού, την ελπίδα που συναν-τουμε στα έρωτευμένα παιδιά και σε πολλά άλλα ζώα. 'Εσ-όσο δεν έξω αν θα συμφο-νήσουν σ' αυτό όλοι όσοι πλημμυρίζουν τα χο-ρευτικά κέντρα κι' ένθουσιάζονται από τους ήχους της τζάζ. Αν όμως έχουν αντίστροφη, άς μας πουν κι' αυτοί της γνώμης των, έπει-δι έπειτα προσοψιώς άγίγμε στους... Κινέ-ζους, κι' ίσως μιλήγας για τον χορό, έχομε ώρισμένες προκαταλήψεις που μας έμποδίζουν να δοίμε τα πράγματα καθαρά κι' άκροβό-λια.

Ο χορός των μαύρων, ο πρόγονος του χορού της... τζάζ-μάντ!

Ο χορός των μαύρων, ο πρόγονος του χορού της... τζάζ-μάντ!

Ο νέος αυτός χορός συνίστατο σε ρυθμικές κινήσεις των γοφών και της λεκάνης της γυ-ναίκος, κινήσεις που τοίδησαν καθαρώς έρω-τικό χαρακτήρα. Σ'ό Τογκαταμπόν, στα Άν-τουίτες, στην Ταϊτή, στην Μαδαγασκάρη ή γυ-ναίκες έκτελούν άκμα και σιμπερά άσέλγης χορούς. Στής 'Ινδίας ο άσέλγης χορός των γυναικών έγινε σιγά-σιγά, θρησκευτικόν έι-δος. Κάθε παγόδα είχε της μπαγιάτς, α-ες της, της όποιες έξεπαίδευαν έξ απαλόν δνυχον στο επάγγελμά των με μια σφή με-θοδικότητα. Τής μπαγιατέρας αυτές της πα-ραγορούσαν έπειτα επί άδυστατη άμοιή σε πλουσίους ιδιώτας, προς μετά όφελος του, ταμείον των Βραζιλιάνων. 'Όλοι θάβουν ακού-σει να μιλούν για της άλμης, της μπαγιατέ-ρας της Αϊνταίου, ένα είδος λαϊκών χορευ-τριών, που δείχνουν επ' άμοιή την προκλητι-κή των γυμνότητα. 'Όσοι είδαν στον κινημα-τογράφο το «Παρτί» του Ντερελές μπα-ρούν νάχουν μιαν άμωρη ιδέα των άλμης αι-τιών.

Σ' όλη την 'Αφρική, όλοι οι μαύροι χο-ρεύουν με πάθος και μανία. 'Ο χορός είναι μια μοναδική απόλαυση και για τα δύο φύλα. Άκριβός καθώς συμβαίνει και στην πολιτι-σμένη Εύρωπη. Υπάρχει όμως μια βασική δια-φορά προς τιμήν των νέγων. Οι νέγοι α-σθάνονται τρομερά την ήδονή της ρυθμικής κινήσεως. Καί γι' αυτούς ο χορός είναι ένα έξοπασμα άνυπόστατον ένθουσιασμού, συχνά δέ κι' ένα μέσον για να ξεχούν της έγνοιας των. 'Ο Σαγιά, που ταξίδεψε στα βάθη της

Σ' όλη την 'Αφρική, όλοι οι μαύροι χο-ρεύουν με πάθος και μανία. 'Ο χορός είναι μια μοναδική απόλαυση και για τα δύο φύλα. Άκριβός καθώς συμβαίνει και στην πολιτι-σμένη Εύρωπη. Υπάρχει όμως μια βασική δια-φορά προς τιμήν των νέγων. Οι νέγοι α-σθάνονται τρομερά την ήδονή της ρυθμικής κινήσεως. Καί γι' αυτούς ο χορός είναι ένα έξοπασμα άνυπόστατον ένθουσιασμού, συχνά δέ κι' ένα μέσον για να ξεχούν της έγνοιας των. 'Ο Σαγιά, που ταξίδεψε στα βάθη της

Σ' όλη την 'Αφρική, όλοι οι μαύροι χο-ρεύουν με πάθος και μανία. 'Ο χορός είναι μια μοναδική απόλαυση και για τα δύο φύλα. Άκριβός καθώς συμβαίνει και στην πολιτι-σμένη Εύρωπη. Υπάρχει όμως μια βασική δια-φορά προς τιμήν των νέγων. Οι νέγοι α-σθάνονται τρομερά την ήδονή της ρυθμικής κινήσεως. Καί γι' αυτούς ο χορός είναι ένα έξοπασμα άνυπόστατον ένθουσιασμού, συχνά δέ κι' ένα μέσον για να ξεχούν της έγνοιας των. 'Ο Σαγιά, που ταξίδεψε στα βάθη της

Σ' όλη την 'Αφρική, όλοι οι μαύροι χο-ρεύουν με πάθος και μανία. 'Ο χορός είναι μια μοναδική απόλαυση και για τα δύο φύλα. Άκριβός καθώς συμβαίνει και στην πολιτι-σμένη Εύρωπη. Υπάρχει όμως μια βασική δια-φορά προς τιμήν των νέγων. Οι νέγοι α-σθάνονται τρομερά την ήδονή της ρυθμικής κινήσεως. Καί γι' αυτούς ο χορός είναι ένα έξοπασμα άνυπόστατον ένθουσιασμού, συχνά δέ κι' ένα μέσον για να ξεχούν της έγνοιας των. 'Ο Σαγιά, που ταξίδεψε στα βάθη της

Σ' όλη την 'Αφρική, όλοι οι μαύροι χο-ρεύουν με πάθος και μανία. 'Ο χορός είναι μια μοναδική απόλαυση και για τα δύο φύλα. Άκριβός καθώς συμβαίνει και στην πολιτι-σμένη Εύρωπη. Υπάρχει όμως μια βασική δια-φορά προς τιμήν των νέγων. Οι νέγοι α-σθάνονται τρομερά την ήδονή της ρυθμικής κινήσεως. Καί γι' αυτούς ο χορός είναι ένα έξοπασμα άνυπόστατον ένθουσιασμού, συχνά δέ κι' ένα μέσον για να ξεχούν της έγνοιας των. 'Ο Σαγιά, που ταξίδεψε στα βάθη της

Εξυπνο κόλπο

—Έρεεις κάτι; είπε η κυρία Δέλα στον έραστή της, τον Τάκη, μ' ένα ύφος που φανέρωνε την μεγαλύτερη ανησυχία.

—Τί; ρώτησε κείνος.

—Άρχισαν να υποπτεύονται της σχέσεώς μας.

—Ο άντρας σου;

—Όχι... αυτός είναι τόσο βλάκας ώστε να είναι άγιανος ν' αφήσει την παρामीρή υποψία γιά το περσί από το μυαλό. Αυτός που νομίζω πως μάς υποπτεύεται είναι ο κοιμητάρος μας ο Λεωνίδας. Και φροδύμαι μήπως πάει και το τη του Γιάννη, του άντρα μου...

—Είσαι βέβαιη πως μάς υποπτεύθηκε;

—Απολύτως όχι. Γι' αυτό πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να μάθουμε.

—Ο Τάκης έμεινε γιά λίγο σκεπτικός, κι' έπειτα είπε:

—Μείνε ήσυχη! Έχω εγώ ένα μέσον που θα τον κάνω να μου πει την όλη αλήθεια: θα τον παραινίσω σε μια ταβέρνα, θα τον μεθύσω και θα τον ψαρέψω με τρόπο... Ένοια σου και ξέρω εγώ από τέτοιες δουλειές!

—Έβαλε το σχέδιό του άμέσως εις ενέργειαν. Το ίδιο βράδυ, έμπαυε σε μια ταβέρνα μαζί με τον πονηρό κοιμητάρο, που θα τον μεθύσει. Παράγγειλαν το πρώτο κατσαρόλα και το δεύτερο.

—Δεν πίνουμε μισή ώρα, λέω εγώ; είπε ο Τάκης.

—Μπράβο! απάντησε πρόθυμα ο κοιμητάρος...

—Ήσαν τή μισή, παρήγγειλαν και τη δεύτερη μισή... Ο Τάκης γέμισε διαρκώς το ποτήρι του κοιμητάρου, χωρίς φυσικά να παραλείπει να τραβάει κι' αυτός τα σχετικά. Δεν μπορούσε βέβαια ν' αφήσει μόνο τον κοιμητάρο να πίνει... Ο Τάκης παρακολουθούσε με κρυφή χαρά τον κοιμητάρο γιά κατεβάσει τα ποτήρια το ένα ύστερ' από ' άλλο, και περιέμενε ν' αρχίσει να ξαλίζεται, γιά να του αρχίσει κουβέντα. Σε μια ώρα είχε γίνει κάτι το πολύ παράξενο: ο κοιμητάρος, σάν γνήσιος μπικρής, ήταν ξεμέθυτος, ενώ ο Τάκης ήταν κάτι παραπάνω από μεθυμένος. Και τότε άρχισε το κόλπο του Τάκη:

—Άκουσε δώ κύρ-Κόστα... ελπε στον κοιμητάρο. Το κρασί και η γυναικεία είναι σ' αυτόν τον παλιόκοσμο. Το παραδέχεσαι;

—Καί βέβαια το παραδέχομαι...

—Δεν έχεις καμιά γκόμενα;

—Αί... Κάτι άνακατεύομαι κι' εγώ με δηληλιά. Έσο που είσαι και παλ νέος, θα τα καταφέρνεις καλύτερα.

—Μπορεί νάγα κι' έτσι... Έβίβα!

—Έβίβα! Ποιά έχεις, δρέ Τάκη; Είμαι περιεργός να μάθω.

—Ένα κοιμάται πρώτης... Τό ξέρεις κι' εσύ αυτό το πρόσωπο!

—Αλήθεια; Ποιά είναι;

—Γιά προσπάθησε! Θα την βρεις. Είναι νέα, όμορφη, μελαχροινή... Έβίβα ένα ακόμα...

—Έβίβα!

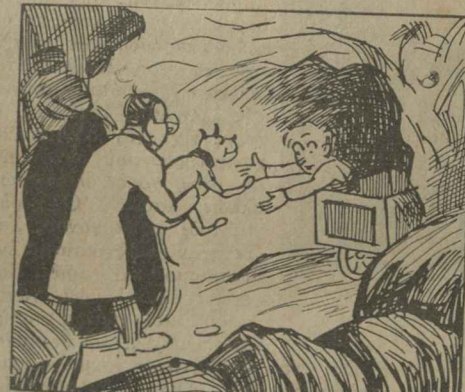
—Δουτών; δεν την βρήκες;

—Όχι... Παντρεμένη είναι;

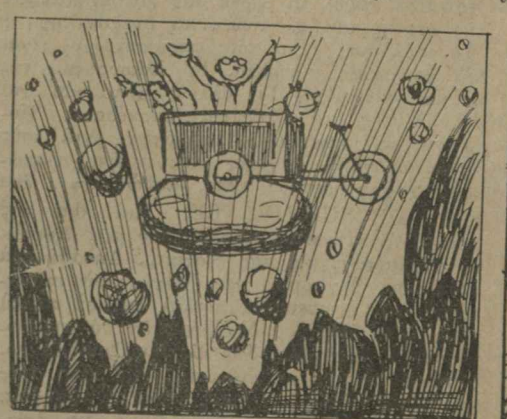
—Παντρεμένη. Και ο άντρας της είναι φίλος σου! Έβίβα!

—Έβίβα... Δεν μου λές, από τί αρχί-

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Μακρυπούκαμιςος μόλις κατόρθωσε ν' αποσπάσει από τα γέλια του άγριανθρώπου τον Άζωρο, που παρ' όλίγον να γινόταν... γελούσε στην κατασρόλα του...

Αλλά, το τέλος φαίνεται πως θα είναι άσχημο τραγικότερον! Μια τρομακτική απογοήνωση εκρήγνυται—αε μη ξεχνούμε πως σκοπεύει εντός κορπής της—άνα-σπνάζει το... πολυπαρές καρότσι πρὸς τὰ ὕψη.

Και νά! οι τρεις αγριάνθρωποι, που ετέθησαν εις καταδίωξίν των! Ο Μακρυπούκαμιςος αναπτύσσει εξαιρετική ταχύτητα, και σε λίγο το πολυδασανισμένο καροτσάκι...

Οι μικροί τυχοδιώκτες πάνε να προσλαθούν απ' τον φόβο. Ένας πελώριος μύθος έχει σσηνωθή στην βάση του καροτσακιού. Και ενόσω μέν ανεβαίνουν, έχει και κάλως...

(Ακολουθεί)

...παίρνει τον κατήφορο, που οδηγεί—βαστάει μια πινακίδα—προς την Άδυσσιν. Το μοιραίο είναι αναπόφευκτον. Κούος ιδρώτας περιούρει τους δυο συντρόφους μας.

Αλλά η πτώσις των θάνα τρομακτική! Με το βάρος του μύθου, σφαλώς θα βρούν πάλι τον πάτο της βελανιδιάς, που εκτείνεται τώρα από τα βουνά, γαλήνια και ανύποπτη γιά τὸ τρομερό δρομάκι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Αισθηματικές ιστορίες Η πρώτη αγάπη Φρειδ. Μπουτέ

Αντίστοιχα, δεν ήθελε να τον προσδώσει. Ίσως και να μην είχε χαλαρώσει ότι το γράμμα ήταν απ' αυτόν... Όπως νάχε το πρώτο, αυτός δεν μπορούσε να την αφήσει να την κατηγορούν άδικα. Έπρεπε να πη την αλήθεια στον κύριο Ντιέρο, να δηλώσει ότι ήταν αυτός, ο Ίούλιος, που το είχε γράψει. Δεν ήταν καιρός να διατάξει, δεν θύλασε να σιωπήσει, θάταν δειλό, άνθρωδο... Κι' αυτός δεν μπορούσε να ήταν δειλός μπρος στην Ίωάννα που αγαπούσε και που υπόφερε τώρα κι' αυτόν. Τρέμοντας στην ιδέα ότι θ' αντιμετώπιζε το φρένασμα του άπιστου Ντιέρο, μα απορροισμένος, σηκώθηκε γιά να επείσει. Ήν ίδια όμως στιγμή ο θρόνος των φωνών έπαψε, ένα δέμα βαρύ και άπυρρο ακούστηκε στο γενεονικό σαλόνι και ο κύριος Ντιέρο...

—Ναί, πρέπει να το δηλώσω! Αγαπώ την γυναίκα σας...

μπήκε στην βιβλιοθήκη. Χωρίς να κοιτάξει τον Ίούλιο, έπληξε στο γραφείο του, επέταξε απάνω, ζαρωμένο, το γράμμα κι' έμεινε ορθός και άμιλητος.

—Χρόος ο Ίούλιος έπληττασε.

—Κύριε, είπε δείχνοντας το ζαρωμένο γράμμα, εγώ τ'όρασα.

—Ο κύριος Ντιέρο τον κοίταζε έκπληκτος.

—Ναί, αυτή η επιστολή είναι δική μου, εξακολουθώ να τον Ίούλιο. Πρέπει να το δηλώσω, γιά να μην παραπλανηθώ.

—Αγαπώ την κ. Ντιέρο, κι' απετόλημσα αυτή την εξαμύλογη. Τό πάθος με παρότρυνε. Ποτέ όμως δεν της είχα υπαινιγτεί και τον ελάχιστο δεν της είχα υπαινιγτεί.

—Μό, Χόες όμως της αγαπάς κι' έβαλα την επιστολήν στον δίσκο του προβαλαίου. Είμαι ένοχος, κύριε, αλλά ο μόνος ένοχος... και γι' αυτό, είμαι στής διαταγής σας.

Τρέμοντας πάντα, υπεσέφανε όμως, έπεσέμανε. Τό πρόσωπο του κ. Ντιέρο, που πριν λίγο ήταν κατακόκκινο από τον θυμό,

φάνερωνε τώρα την ζωηρότερη κατάπληξη. Και εξαφνα, ο κ. Ντιέρο, κατέληξε από άσπυκράτητο γέλιο και το βαρύ του χέρι έπεσε στον ώμο του Ίούλιου, όχι όμως βίαιο, μά με κάποια χαρά και διάθεση.

—Μά το θεό, είπε, μου βγάζεις ένα βάρος από την καρδιά! Δικό σου ήταν το γράμμα! Ή! λοιπόν δεν έχει καμιά σημασία, γιατί είσαι ένα παλιόπαιδο. Ούτε εγώ, ούτε η Ίωάννα σε λαμβάνουμε υπ' όψει. Και γιά φαντάζομαι πως είναι του Γκαστόν Ώτράν, που της κάνει κόρτε και τον ζηλεύει εξ' υπέρτατος. Και σκέψου ακόμα, πως ενόμιμα ότι είχα μιαν απόδειξη στα χέρια!... Της έκανα τέτοια σκηνή εξ' αιτίας σου παλιόπαιδο.

Στριφογύριζε τρελλός από χαρά, την στιγμή που ο Ίούλιος έμεινε εμβρόντητος, υπό το κράτος της ροδωρότερης ζήλειας. Έξαφνα όμως άνοιξε η πόρτα και η Ίωάννα έμπηκε στο δωμάτιο. Φορούσε τό μαντώ και τό καπέλλο της. Ήταν όνση, αλλά τό πρόσωπό της εξέφραζε την αποφασιστικότητα.

—Φεύγω, είπε στον άνδρα της ψυχρά. Αγαπώ τον Ώτράν, αυτή είναι η αλήθεια. Είναι έραστής μου. Πηγαίνω να τον βρω.

—Εδίσταζε, ύστερα όμως από την φοικαλιά σκηνή που μου δημόμοσθησε, τό έπληξα άπόφασι. Άλλωστε η σκηνή αυτή ήταν άδικη, γιά τό γράμμα δεν είναι, στο εξαμύλο του Ώτράν. Δεν ξέρω τίνας είναι.

—Ίσως δικό σου, γιά να μου στήσεις παγίδα και να με κλέψης να δημόλογησώ. Ή, λοιπόν, δημόλω: παραδόθηκε στον Ώτράν.

Η ζωή μου κοντά σου δεν είναι δυνατή. Αγαπώ τον Ώτράν, είναι έραστής μου, και πηγαίνω να τον βρω.

—Έφυγε. Ο κ. Ντιέρο ήταν τόσο έκπληκτος, που δεν έδοκίμασε να την κρατήσει.

—Τί σημαίνει αυτό;... Τί σημαίνει αυτό; έμμορμόσθη στρεφόμενος πρὸς τον Ίούλιο. Μά ο Ίούλιος είχε πείσει σ' ένα κάθισμα και έκλεισε μέ λυγμούς...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Μικρές αλήθειες γιά την γυναίκα

Κάθε καινούργια ώρα είναι γεμάτη παγίδες κι' εκπλήξεις... Λατρεύει κανείς μια γυναίκα και της προσφέρει με ειλικρίνεια τη ζωή του, ζώντας τη δική της γι' αντίληψιμα... Και ύστερα δεν νοιώθει παρά μια σιωπηλότητα, μια απόρητη συγκίνηση, ένα τίποτε... και η γυναίκα που διάλεξε κανείς μέσα σε όλες γίνεται ξαφνικά ένα εμπόδιο στην καρδιά και στην συνείδηση.

(Ζωζή ντε Πορτο-Ρίε)

Είμαι τόσο θλιβένο να καθίσωται γυναικεί ότι είναι περσιός μέσα στο ίδιο του το σπίτι ότι έχει βάλει τα δικαιώματά, σε μια γυναίκα, που τού δίνει όλα όσα της υπάρχουν στο καθήκοντά της να τού δώσει, όλα, εκτός από την καρδιά της που ανήκει σ' έναν άλλον χωρὶς ίσως να το ξέρει κι' η ίδια.

(Παύλ Μπουρζέ)

Με τίνας δικαιώματα απαιτούν από μια γυναίκα να είναι η γυναίκα ενός μόνου άνδρου; έρσον ο άνδρας δεν περιορίζεται ποτέ σε μια μοναδική γυναίκα;

(Αλφόνς Ντυνάντ)

Η μεγαλύτερη απόδειξη που ένας άνθρωπος μπορεί να δώσει γιά την έρωτά του εις γιά τον κορτά κροσό.

(Ετιέν Ρεύ)

Οι πραγματικοί ήδονιστές προσκομούν την θαύματα ήλικά και την όμοια η γυναίκες δεν υπεσφρανεύονται πιά γιά την δικαίότητά τους με ανησυχούν γι' αυτή.

(Αλφρέ Καπός)

Στο βάθος κάθε γυναικείου ταλέντου, υπάγεται μια λυμένη ευτυχία.

(Ζωζή ντε Πορτο-Ρίε)

Ο καιρός περνά, το νερό τρέχει και η καρδιά ξεγνά.

(Γουσταβός Φλωμπέρ)

Τὸ κεινόνέ τῶν

Τὸ βιβλίο

Ἡ λογοτεχνική ἀξία τῆς ποιητικῆς ἐργασίας τοῦ κ. 'Αθ. Κυριαζή, ἔχει κριθῆ τὸσο καλὰ ἀπ' τῆς προηγουμένης συλλογῆς τραγουδιῶν του, πού δέδωκε ὁ τελευταῖος τόμος δὲν ἐρχεται παρὰ νὰ τὴν το-νόση ἀκόμη περισσότερα καὶ νὰ μᾶς ικανοποιήσῃ.

«Ζωὴ καὶ

Μοῖρα»

λογοτεχνία περιμένουμε νὰ δοῦμε κάτι καλ-λίτερο.

Καὶ τὴν ικανοποίηση αὐτὴ μᾶς τὴν προ-σφέρει ἡ καινούρια ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. 'Αθ. Κυρ. Ὁ ποιητὴς μᾶς εἶναι λυσικός σ' ἕνα συγκρατημένο βαθμὶ. Ἡ ποίησή του εἶναι ἀπείρητη, τόσο στὴν γλῶσσα, ὅσο καὶ στὴν οὐσία καὶ στὴ μορφὴ. Ἐκείνο ὅμως πού στέκεται πάνω ἀπ' ὅλα καὶ ἀποτελεῖ τὸ χα-ρκτηριστικὸ σημεῖο τῆς τεχνοτροπίας τοῦ κ. Κυρ., εἶναι πὼς κατορθώνει νὰ μὴ ξεφεύ-γῃ ἀπ' τὸν λυρισμὸ του, κάνοντας ψυχογρα-φία ἢ ἥθικὴ διδασκαλία. Μένει μέσα στὸ εἰ-λικρινές, τὸ ἀδόλο πλαίσιο τοῦ πραγματικὰ ἀληθινοῦ λυρισμοῦ.

Ὁ στίχος ἀπαλός, ἀρμονικός, τρυφερός, ἀφήνει στὸν ἀναγνώστη του μιὰν ἐλαφρὴ συγκίνηση καὶ μιὰν ἀπαλὴ τρυφερότητα.

«Τῆς μοναξιάς μπιστεύθηκα: τῆς Πολιτείας ποτὲ μου,

Μέσα στὴν νύχτα πού περνῶ μὲ τοῦ ποιητῆ [τὸ ράσο

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΥΡΕΤΑ, μὲ τῶν δικών σου,

Ὡ! Φτάνει αὐτό, τὰ βάσανα τοῦ κόσμου νὰ [περάσω...]

Οἱ λίγοι αὐτοὶ στίχοι πού πολυλογίζουν τὴν συλλογὴ, φανερώσουν καλλίτερα ἀπὸ κά-θε τὸ ἄλλο, ὅλη τὴν ψυχὴ τοῦ ποιητῆ. Ἡ «Ζωὴ καὶ Μοῖρα» εἶναι μιὰ συλλογὴ ἐξου-ρετική. Κι' ὁ ποιητὴς τῆς ἑνὸς ἀληθινὸς ποιητῆς, πού ξέρει πὰς πραγματὸν δὲ νέτες, παλλόμενες ἀπὸ πόνο καὶ συγκίνηση, τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ τὴν μοῖρα τῆς.

Ὁ κ. Κώστας Θρακιώτης μὲ τὰ τραγουδιὰ του, προσπαθεῖ νὰ κινή ἀριστερὴ φιλολογία. Δικαιώματα τοῦ ἀπλότου, ἀλλὰ καὶ δικαίωμα μᾶς νὰ μὴν συμφωνοῦμε μαζί του—στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦλάχιστο. Μ' αὐτό, ὅς μὴ νομισθῇ πὼς δὲν μᾶς ἀρέσανε τὰ τραγουδιὰ του, γι-ατί εἶναι ὅλα γραμμένα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξουν ἀριστε-ρές θέσεις. Κάθε ἄλλο, ἄλλο τόσο δὲν ἔχῃ μᾶς ἀρεσὴ καὶ μιὰ συλλογὴ στίχων πού θὰ προπαγανδίσῃ γιὰ τὸ ἀστικό ἢ τὸ ἱμπεριαλι-στικό καθεστῶς. Ἡ τέχνη—καὶ αὐτοῦ τοῦ ὁ-κουμε τοῦ λάθος τοῦ κ. Κ. Θρ.—δὲν μπορεῖ νὰ περαιοσθῇ σὲ καλοῦπια καὶ νὰ ὑπαγορευ-εταί σύμφωνα μὲ ἀρχὲς καὶ δόγματα. Κι' ἕνας τόμος στίχων δὲν μπορεῖ καὶ δὲν πρέπει νάναί μιὰ «προπαγανδιστικὴ μπουρσοῦρα». Ἀν παρα-βλέψῃ κανεὶς τὸ σημεῖο αὐτό, βρῖσκει στοὺς στίχους τοῦ κ. Κ. Θρ. μιὰν ἀρμονία, ἕνα σφιχ-τὸ δέσιμο φράσεων καὶ ἐννοίας, βρῖσκει δηλα-δὴ κανεὶς προτερήματα πού θάταν ἀδίκον νὰ γράβον κατ' ἀπ' τὴν πίστη ἐνὸς κοινωνιολογ-κοῦ δογματισμοῦ.

«Στὸν ἐλεύ-

δερο δρόμο»

... Ἀρχὴς στὴν «Ἐσπερινήν» ὁ νέος ποιη-τῆς κ. Πολ. Χρ. Μητσόπουλος σεῖραν συνεν-τεύσεων του, μὲ τοὺς καλυτέρους «Ἑλληνες λογοτέχνες, γὰ ὅλα γενικῶς τὰ ζητήματα τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. Τὸ εἶδος τῆς καμπάνιας αὐτῆς πρῶτος ὁ κ. Π. Μητσό-πουλος εἰσήγαγεν στὴν Ἑλλάδα, πυνώσας τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοιντοῦ γένου ἀπὸ τὴν πνευ-ματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας. Οἱ φίλοι τῆς λογο-τεχνίας καὶ πού θεάτρου πρέπει νὰ παρακο-λουθῇσονται τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴς συνομιλίαν.

Ξέρετε ὅτι...

... Ἀρχὴς στὴν «Ἐσπερινήν» ὁ νέος ποιη-τῆς κ. Πολ. Χρ. Μητσόπουλος σεῖραν συνεν-τεύσεων του, μὲ τοὺς καλυτέρους «Ἑλληνες λογοτέχνες, γὰ ὅλα γενικῶς τὰ ζητήματα τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. Τὸ εἶδος τῆς καμπάνιας αὐτῆς πρῶτος ὁ κ. Π. Μητσό-πουλος εἰσήγαγεν στὴν Ἑλλάδα, πυνώσας τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοιντοῦ γένου ἀπὸ τὴν πνευ-ματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας. Οἱ φίλοι τῆς λογο-τεχνίας καὶ πού θεάτρου πρέπει νὰ παρακο-λουθῇσονται τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴς συνομιλίαν.

Εὔδυμα

—Μιλώντας χθὲς μὲ τὴ γυναῖκα μου τῆς δώκα κατὶ, πού... τὴν ἔκαμα νὰ μὴν μοῦ ξα-ναμιλήσῃ πιά...

—Κανένα δῶρο;

—Χμ!

—ὦ! φίλε μου, νὰ χαρῆς τὴ ζωὴ σου, πὲς μου κι' ἐμένα τι τῆς δώκαες, νὰ κάνω τὸ ἴδιο καὶ στὴ δική μου γυναῖκα!

—Ἀπλοῦστα: Τῆς δώσα μιά... γροθιά στὸ σαγόνι, πού θὰ κάμῃ τρεῖς ἐβδομάδες νὰ δὲν ἔλῃ!

—Δυὸ φοβεροὶ τεμπέληδες συναντῶνται καὶ ὁ ἕνας λέει στὸν ἄλλον:

—Χτὲς τὴν νύχτα εἶδα ἕνα παράξενο ὄνει-ρο, καὶ μὲνε: Εἶδα πὼς ἐργάζομαι!

—Ὅνειρο τὸ λὲς αὐτό, ἢ ἐφιάλητ! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

—Μεταξὺ δύο ἐσωτερικῶν στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου:

—Μὰ τί ἔπαθες, Ἀλέκο; Τὸ τηλεγράφημα πού ἔλαβες σ' ἐσύγχυσε τόσο;

—Καὶ βέβαια. Ὅταν ἀπέτυχα στῆς ἐξε-τάσεις, ἐτληγεράφηνα στὴ μαμά: «Ἀπερρί-φθη. Προσευχήσατε τὸν μαματά».

—Λοιπόν;

—Λοιπὸν πρὸ ὀλίγου ἔλαβα τὴν ἐξῆς ἀ-κρίτη: «Μπαμπᾶς ἔτοιμος. Ἐτοιμάσου καὶ σὺ!»

—Ἡ σύζυγος: Ὁ γιαντὸς κύτταξε τὴ γλῶσσα μου καὶ μοῦπε πὼς πρέπει νὰ πάρω ἕνα δυνάμωτικό.

Ὁ σύζυγος: Ἀσφαλῶς ὄχι, γιὰ τὴ γλῶσσα σου, ἀγάπη μου...

—Μεταξὺ μουσικῶν:

—Βλέπετε, αὐτὸ πού κρατῶ στὰ χέρια μου; Εἶναι μιὰ βόμβα πού θὰ ἀνατινάξῃ ὁλό-κληρὴ τὴν... Βύρσο! Ὅ! τὴν κάμῃ νὰ χο-ροπηδᾷ χρόνια ὁλόκληρη!

—Θεέ μου! Τί λὲς; Ὅ! χοροπηδᾷ... Μὰ τί εἶδους βόμβα εἶναι;

—Δὲν εἶναι βόμβα, βλάκα, εἶναι τὸ νέο μου... φῶς—τόρτι!...

Χαρὰ στὰ νειάτα

Χαρὰ στὰ νειάτα πού γλεντοῦν περὶ φαντα

καὶ ἔτσι χτυπᾶνε τὸν καπνὸ μὲ πύρινη ρομ-φαία

καὶ τραγουδᾶνε θράδα καὶ ποῶ!

Χαρὰ σ' ἐμένα καὶ χαρὰ σὲ κείνους πού γλεντᾶνε

στὸ φαγγαρολοῦμένο καπνελιό, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ζωῆς γλυκὸ κρασί

ἀπ' τὸ κελλάρι ὡς νᾶναι τὸ παλῶ.

Χαρὰ σ' ἐμένα! Κι' ἂν ποτὲ ραγίσῃ τὸ ποτήρι

στὸ γλέντι μᾶς γροθὶς ἢ μᾶς ὀργῆς.

τὴν ἀπαλὴν σιάνοντας ἀνάερο θεο κρον-τηρί

θὰ πῖνω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ροδωνῆς...

ΠΑΝΟΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀπ' τὰ «Γυρίσματα στὸ ξέφωτο»)

Ἀνέκδοτα

Ὁ Πιρὸν συνήθιζε νὰ κάνει περιπάτους σὲ δάσος τῆς Βουλώνης. Μία μέρα, κάποτε ὁ Πιρὸν πᾶντο τοῦ δάσους, πού ὀρεσκόταν κατὰ σ' ἕναν τοῖχο. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς περπατῶντες ἐβγαζαν τὸ καπέλλο τους μπροστὰ του καὶ ὁ ποιητὴς τοὺς ἀντιχαιρετοῦσε, κολλᾶμενός, ἀλλὰ καὶ παρὰξενούμενος γιὰ τὴν τὴν ὁμο-φυιλίαν.

Ἐν τούτοις πέρασε καὶ μιὰ γυναῖκα τοῦ ἰο-σοῦ, ἡ ὁποία μόλις τὸν πλησίασε γόνατα μπροστὰ του καὶ ἄρχισε νὰ σταυροκομεῖται. Ὁ Πιρὸν τᾶχασε. Ἡ ἐκπληξὴ του ὅμως ἐν-κράτησε πολὺ. Γιάτ' ἠρῶντας τὸ κεφάλι του εἶδε ὅτι τὸν τοῖχο ἦταν κρεμασμένη μιὰ Παναγία, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια πού ἔχον οἱ καθολικοὶ νὰ τοποθετοῦν σὲ θαλάμους εἰ-κόνας τῶν ἁγίων!

Κάποτε φίλος του, συνεβούλευε τὸν Σουφτὴ τὸν διάσημο Ἀγγλο συγγραφέα τῶν «Πε-διῶν τοῦ Γιούλιαν», νὰ μὴ διαστῇ νὰ γρά-φῃ τὸν γυῖο του, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφίει νὰ γρά-φῃ σὲ ἡλικία πού νὰ μπορῇ νὰ σκεπτεται.

—Μὰ ἂν ὁ γυῖός μου ἀρξίσῃ νὰ σκεπτεται, ὠρεσμένως δὲν θὰ παρῇ ποτὲ τὸν γονατὴ, ὁ-πορῆθηκε ὁ Σουφτ.

Κάποτε πού ὁ τρομερὸς γάλλος φιλόσο-φος Μαρξήσιος ντ' Ἀλφίερ ἐπυγε νὰ τα-ξιδεύῃ βράδυ, κατέλυσε σ' ἕνα παντοῦρι.

—Θὰ ἦθελα κατὶ νὰ φάω... εἶπε μπι-νοντας. Πόσο κοστίζει τὸ δείπνο;

—Τὸ δεῖπνο; Τρεῖς φράγκα, ἐξοχώτα-τε, τοῦ ἀπῆντησε ὁ διευθυντὴς τοῦ παντοῦ-ρι ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸν εὐγενῆ πελάτη πού ἐπεσκέπτετο τὸ κατὰστημά του.

—Τί λὲς; Τρεῖς φράγκα!.. Καὶ τὸ γεῦμα τότε;

—Τὸ γεῦμα κοστίζει μόνο ἐνάμισιο φρά-γκα.

—Ἄ, πολὺ καλὰ! Φέρε μου τότε νὰ... γευματίσω!

Ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος Βύνηςος Σύν, ἀδιόρθωτος μικρὸς τῆς ἐποχῆς τῶν ἀφῶστος καὶ ποτὲ βαρεῖα ἀπ' τὴν πολλὴ κατὰχρησιν τοῦ κρασιοῦ ποῦ ἔκανε. Κι' ἐπι-δὴ αἰσθάνθηκε πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του ὥρα, παρακάλεσε τοὺς φίλους του πού τὸν περιτοῦχον νὰ τοῦ φέρουν μιὰ κατὰρ γεμάτη νερό.

Οἱ φίλοι του ἀντήλλαξαν τότε μεταξὺ τους ἐκπληκτικὰς ματιές.

—Γιάτ' ὅς φαίνεται περίεργο; τοὺς εἶ-πε ὁ Βύνηςος. Δὲν ξέρετε; Ὅταν κανεὶς βρῖσκειτο στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, πρέπει νὰ συμφοιλιώνεται... μὲ τοὺς ἀσπονδιστοὺς ἐχθρούς του;

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶχε ἄλλοτε τὴν κενία νὰ περιφέρεται ἐνδόχρῳ στὸν δρό-μο τῆς Ρώμης. Ἐνὰ βράδυ, ἐνὸς περπα-τοῦσε μὲ τὸν ὑποργὸ Μπενάστα σ' ἕνα ἀπόκεντρο δρόμο, πιάσθηκε σὲ καυὰ μ' ἕ-να μεθυσμένο νεοσύλλετο, ὁ ὁποῖος τὸ τέλος ἔχαστοῦσε τὸν ἰταλὸ μονάρχην. Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐγενεψε στὸν ὑποργὸ τὸν νὰ μὴν ἀναμυθῇ καὶ ἀνασχομυθῶν-τας τὰ μαγικά του σακακίῳ του, ἔρριψε τὸν νεοσύλλετο ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν ἐρ-ριξε χάμω. Τότε γύρισε καὶ τοῦ εἶπε φι-λικά:

—Νᾶχης χάρι, παλληκάρη μου, πού ἐν-γες πὸ ἀδύνατος ἀπὸ μένα. Ἄν ἦσαν δι-νατότερος, θὰ σ' ἔβαζα δέκα χρόνια ἐλα-κὴ. Τώρα πᾶρε 20 λιρέτες καὶ πῆγαινε νὰ πῆς στὴν ὑπερία μου. Εἶμαι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ!...

Εἰςδομιάδος

Διαγωνισμός

Τὰ ὀνόματα τῶν μετασχόντων
4ος κατάλογος

Δημ. Κουζέλης, Πάτρα. Τάσος Μικῆς, Ἀ-θήνα. Δημήτριος Τσούνης, Θῆβα. Εὐαγγελία Ἀνδρῆ, Χανιά. Αἰλιαν Σδορόπου, Παλ-φαίρον. Ἀντιγόνη Παυλίδου, Ἀθήνα. Φο-ρὸ Φωτοῦ, Τρίπολις. Ἀντώνιος Κυριακοῦ, Ἐσπερία. Γεώργιος Ταυδάκης, Βόλος. Μ. Μπίσια, Ἀθήνα. Κλειὸ Παπανικολάου, Θε-σσαλονίκη. Ἀντιγόνη Καραναγιώτου, Καλλι-θέα. Τάκης Παυλῆς, Πάτρα. Μαρία Σέμ-αν, Ἀθήνα. Λεωνίδας Λεοντίδης, Τρίπολις. Δανάη Δαυλάκη, Π. Κορινθία. Περικλῆς Γεωργίου Βενετανοπούλου, Τρίπολις. Σοφία Ἀντασιδάου, Αἰμω-Εὐβοίας. Ἀγγελος Λα-ρῆς, Ἀθήνα. Δημήτρης Μαντέλλου, Σπιδά-μα. Κωνστῆς Ν. Δαυλάς, Π. Κορινθία. Γεώργιος Ρωδῆ, Περικλῆς. Φώτιος Ἀδαμ-οπούλου, Κατασοῦ-Μεσσηνίας. Δημήτριος Σακ-οπούλου, Ἀθήνα. Πάνος Καλιώτης, Περ-ικλῆς. Βλαδίσλαος Στεφανίδης, Ἀθήνα. Μαρία Σαοῦ, Θεσσαλονίκη. Δημήτριος Κα-σιώτης, Κόρινθος. Χρήστος Κοντός, Κέρκυρα. Ἐσπερινὸς Ταυδῆς, Θεσσαλονίκη. Σά-ρα Γεῖα, Ἀθήνα. Χρυσανθῶ Παπαγιαννῆ, Πάτρα. Παναγιώτης Κόνης, Ναύπλιο. Ἀ-ντὴ Βαγιατῆ, Προσοτσάνη-Δράμας. Μιχα-ῆς Ἀνταξίδης, Κέρκυρα. Ἀθανάσιος Πα-παῖς, Ἀθήνα. Μιχαὴλ Παροσκενέπουλος, Βρά-νη-Κορινθίας. Σωτήριος Μητσός, Λάρισα. Ἐλῆ Ἀνταξίδου, Ἀθήνα. Τάκης Αρουν-γιά, Νυκτεία. Γεώργιος Ἀρουνγιάδης, Περ-ικλῆς. Γεώργιος Βενάσης, Χανιά. Ἀντώνιος Σπυρίδης, Ἀθήνα. Σοφία Ττάλη, Κόρινθος. Φίλιππος Χουατῆς, Βόλος. Θεόδωρος Λιου-λιδάκης, Χαλκίς. Δημήτρης Ἀντωνοπούλου, Ἀθήνα. Μαρία Τσιότση, Βόλος. Κώστας Τσιότσης, Ἀργαῖα. Ὀλύμπια Ἡλίας, Γε-ωργίου Ἀναστασίου, Μεσσηνία. Εὐστάθιος Ἀναστασίου, Κόνιτσα-Μεσσηνίας. Δη-μήτριος Κατσανεμῆδης, Περικλῆς. Γιάν-νης Λεβάντης, Λάρισα. Πέτρος Ρετῆς, Ἀ-θήνα. Πελαγία Βραχλιώτου, Κέρκυρα. Ἀν-τωνῶς Ἀλμύρας, Τρίπολις. Κωνσταντῖνος Κωνσταντῖνος Περικλῆς, Βασίλειος Παπαῖς, Ἀθήνα. Μεγίστη Δερβέντη, Καλὶτσα Ἀνα-στασίου. Γεώργιος Σινογιάννης, Λαγκαδῆς. Ἀν-δρῆς Πελέκης, Περικλῆς. Εὐαγγελία Βε-λίστου, Μυτιλήνη. Φεδῶ Ρόδος, Ἀθήνα. Νασούλα Μπακαοῦρη, Πάτρα. Κωνσταντῖνος Κίσιος, Αἰγιοπόρ-Ναύπλιο. Κίμων Ἀνδρι-ανόπουλος, Ἀθήνα. Δημήτριος Ἀλεξανδρίδης, Αἰμω-Εὐβοίας. Νίκος Βογιατῆς, Βαζοῦρα-Πα-τρῶν. Εὐαγγελία Πελέκη, Περικλῆς. Ὀλμπ-ίας Γαλιτῆ, Ἀθήνα. Εὐαγγελος Χουαντῆς, Πάτρα. Κωνστῆς Μπαταῖας, Μολδαὶ. Κωνσταντῖνος Κλαδονῆς, Μυτιλήνη. Κώ-στας Μασαῖρος, Ἀργος. Νικόλαος-Κοῆτης, Τάκης Στεῖνι, Ἀθήνα. Θεόδωρος Γέρον, Μυτιλήνη. Ἀντώνιος Π. Ἀθήνα. Αἰκατερίνη Τσιροῦ, Αἶγιο. Ἀντώνιος Ὀρφανός, Χανιά. Ζήρας Καραγιάννης, Ἀθήνα. Ἀλέκος Κορῶ-νης, Τριφυλία. Ἀσπύτσα Φιλοπούλου, Ἀε-λῆ-Τριφυλίας. Ἀντώνιος Κασδοῦλης, Κάλι-μας. Σωτήριος Κατῆρας, Ἀθήνα. Ἰωάννης Ἀλεξίου, Αἰμω-Εὐβοίας. Νάσος Παπαῖς, Σάν-θη. Ἀθῆνα Σχοινῆ, Φόσσαλα. Ἡρὸς Γεωρ-γίου, Ἀθήνα. Νίκη Σίττα, Μεσολόγγιον. Γε-ωργίου Σολομῆς, Αἰεσίον-Κεαλλονίας. Νι-κόλαος Δημητρίου, Τρίπολις. Νικόλαος Μα-κρινάκης, Ἀθήνα. Κωνσταντῖνος Στεφανίδης, Μυτιλήνη. Ἐλῆ Λεμπέτη, Παλ. Φάληρον. Ἡ-λίας Σκοῦρας, Αἶγιο. Περικλῆς Ἀθηνάϊος, Ἀθήνα. Βάσος Παπαῖας, Χαλκιδόνιον. Νικό-λαος Μαργαρίτης, Ρέθυμιον-Κοῆτης. Χρήστος Βενιζελῆς, Ἀθήνα. Αἰμυλία Ἐργαῖν, Ἀθῆ-να. Μιχαὴλ Ματσάκος, Ἀεβόπουλος. Περικλῆς Παπαῖας, Βαθῆ-Σάμου. Λεωνίδας Χαραλαμ-ποπούλου, Πόρος-Ἡλίας.

Ἡ συνέχεια τῶν ὀνομάτων εἰς τὸ προσεχές!

Εὔδυμα λόγια

—Μπαμπά, τί θὰ πῇ πῶγευσις;

—Πῶγευσις, παιδί μου, θὰ πῇ νὰ βάλῃς τὰ λεπτά σου στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιῶ καὶ ν' ἀφίσῃς τοὺς πιστωτάς σου νὰ σοῦ πᾶ-ρουν τὸ σακακί!...

—Σεῖς ὀδηγεῖτε τὸ αὐτοκίνητό σας;

—Ὀχι, ἡ γυναῖκα μου... Διηγεῖται ἐνὸς, ἔλ-λὰ ἐκείνη πού λέει πάντα πού νὰ τρέγω, πού νὰ στρίβω καὶ πού νὰ πηγαίνω...

—Μπαμπά, δώσε μου μιὰ δραχμὴ γιὰ ἕνα γέσο, παιδί μου!

—Πάρε, παιδί μου, Ἀλλὰ πὼς σοῦδὲς νὰ ἐνδοσχεθῇς γι' αὐτὸ τὸ γέσο;

—Γιάτ' πολὺ εἰς καραμίστα!

—Κόψε διευθυντά, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω μιὰ προκαταβολή, γιὰτ' αὐτοῦ παντρεῖσαι.

—Αὐτοῦδὲς πολὺ, νεαρό μου, ἀλλὰ ἡ ἐται-ρία δὲν εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὰ ἀπαιτήματα τῶν ὑπαλλήλων τῆς!

—Τὶ ἀπαιτῶν κατέλλα αὐτὴ ἡ Νίτσα! Τῆς εἶπα πῇ ὅτι ἐγὼ ἐραστὴ καὶ τὴν προ-κάλεσα νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικῶς...

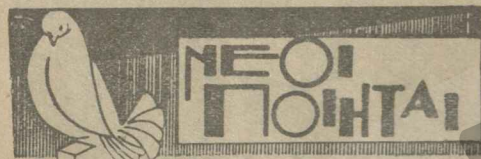
—Κι' αὐτὴ;

—Αὐτὴ ἐκράτησε... τὸν ἐραστή!

—Γάργαρον ἐκατὸν τοῖς τρόποι γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς λεπτά. Ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ἔ-νας μόνο εἶναι τίμιος.

—Ποῖος;

—Βλέπετε; Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν τὸν ἤ-ξερες!

Θυσίασμα

Στὸν δρόμο βρῆκα τὴν Ἀγάτη καὶ τὴν παλ-αία

καθὼς ἐκείναγε νὰ φύγῃ γιὰ τὰ αἰθέρα,

ἔλκε φουστὰν ἀπὸ τοῖμα ἀείρω

καὶ στὰ μαλλιά της ἕνα διάδημα ἀπ' ἀστέρια.

Σκατὴ ἐγὼ, θυσίασμα τῆς ποσύφρου

—χρόνων ἐπιθυμῶ τὸ ὁσὸν κάθον...

μ' αὐτὴ μὲ κίτταξε περὶ φαντα καὶ πρῶτα...

—Δώσε μου κι' ἄλλα... δὲν μὲν ὁρῶνται...

Τῆς ἔδωκα τὰ δάκρυα, τῆς ἀκούτησε μου,

τὸν πόνο τὸν μουγρὸ, πού δὲν ἔλα...

—Δώσε μου κι' ἄλλα, κι' ἄλλα... λέγει ἡ Ἀ-γῆ...

καὶ μὲ κυττάει καὶ γελάει...

Τῆς δίνω καὶ τὴν τραγουδῶ—στὸ ἔγγραφο

Ίατρος της οικογενείας

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι'επιστολής απευθυνόμενης εις τὴν γραφεῖα μας μετ' ἐννοημάτων: «Διὰ τὸν ἱατρὸν, ὁιανδήποτε λατρικὴν συμβουλὴν».

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του.

Φοιτητὴν, 170.— Μὴν ἀνησυχεῖτε. Τὰ συμπτώματα εἶναι συνήθη σὲ κάθε νέον τῆς ηλικίας σας. Προέρχονται ἀπὸ τὸ αἷμα σας καὶ εἶναι τελείως ἀβλαβή. Σὰς συνιστῶ ἀσκήσιον, διὰ τὸντοννεννιῶν, καθὼς καὶ πᾶν ὥλο ἐρεθιστικόν. Ἐπίσης νὰ ἐνδύσθε ἀργὰ καὶ μὲ ἡρεμίαν. Κάθε δρόμῳ κάμψτε ὀλίγον μισοῦ προσώπου: δρᾶτε διὰ περσέτες μέρα σὲ γλῆσδ' νερό καὶ τῆς ἐπιθέτετε ἐπ' αὐτὸν πρὸς τὸν σῶμα ἐπὶ 20 λεπτά. Ἀρχίσατε ἐπίσης νὰ πᾶντε μοιρομύδιον. Ἐάν ἀκολουθήσετε πιστῶς τὰς ἀνωτέρω συμβουλὰς μου, ἂς σφαλῶς θ' ἀπαλλάγητε τῆς κατὰστάσεώς σας. Βασανισμένον κορητικὸ ποῦλο. Τὰ συμπτώματά σας δὲν εἶναι ἐπικίνδυνά γιὰ τὴν σχηματισθὲν ἀντιλήψιν τῆς κατὰστάσεώς σας. Ὀλίγον αἷμα στὰ πτελέα ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀσφαλὴς ἔνδειξις σωματώσεως. Μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὰ ὀφθαλμοῦ, ὅταν εἶναι ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὰ ὀφθαλμοῦ. Γράφατε μοι λοιπὸν λεπτομερέστερον τὴν ἐν γένει ζοὴν σας καὶ τὰ συμπτώματά ποὺ παρατηρεῖτε, διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω μετὰ δεξιότητος.

Σάσαν Μ.— Ἐγκρίνω ἀπολύτως ὅλα ὅσα κἀνέετε. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑ' ἐκπλήσσει εἶναι τὸ ἦθος σας (0.69) ἐν ἀναλογίᾳ μετ' ἐνὶ περιφέρειαν σας (0.82 112). Μήπως ἐκείνητε λῆθος εἰς τὴν ἐπιστολήν σας;

Φοιτητὴν.— Ἐάν ὅσον ὑπεβλήθη εἰς θεωρίαν ἀπὸ τὸν ἀναφορῶν ἱατρὸν δὲν ὑπάρχει καμμίαν ἀπολύτως ἀμφιβολίαν ὅτι ἔχει θεωρηθῇ. Ὅσον ἀσθενῶς φέρουσιν τὰς περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μεταδόσεως τῆς νόσου καὶ σὲ σὰς, τοὺς δοῖται τελείως ἀσφαλίς. Ἡ πλειοψηφία δὲν γινώσκει σὲ φημιᾶσιν τὸσον ἐκείνη δὲν τὸν γινώσκει. Ἡ καλὴ θεία, ἡ ἀποφύγη σωματώσεως, καὶ ποὺ πάντων ἡ ταχὺ τεκνοποιήσας, εἶναι ἀσφαλὴς γιὰ νὰ ἐπαυρῶν τὴν ὑγίαν καὶ τὸ ἥθελον εἰς τὴν ἀναφορῶν ὑμῶν.

Σοφίαν, Α. Κ.— Διὰ τὴν ἀσθενείαν σας σὰς συνιστῶ ἐπὶ 606 ἢ τοσαύτῃ μετ' ἐννοημάτων διαδοῦν. Ἐάν διαβέτετε διὰ τὴν θεραπείαν σας ὀλίγες ὥρες, ποτιμήσατε τὸ Τσάπαρ, τὸ ὅποιον δὲν σὰς ἐπιβλάει διαίταν καὶ ἀνάπαυσιν.

Αἰσάν Μ. Μ.— Διὰ νὰ ἀπαλλάγητε ἀπὸ τὴν κατὰστασιν σας πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ μίαν τοπωντικὴν θεραπείαν, ἰδίως τοῦ νευρικοῦ σας συστήματος. Ποδὸς τοῖσιν κάμψτε ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν ἔννοιαν στυγνότητος τοῦ 0.001 (ἐνὸς χιλιοστοῦ). Θὰ κάμψτε ἐν ὅλῳ 15 ἐνέσεις. Ἀκολουθῶν δὲ τὰς διακρίσεις ἐπὶ 20 ἡμέρας καὶ θὰ τὰς ἐπαναλάβετε μίαν ἀκόμη φορὰν. Συγχρόνως εἶναι ἀνάγκη νὰ παίρνετε καὶ τὸ κατωτέρω ἀναγραφόμενον φάρμακον, 15 ἡμέρας συνεχῶς ποδὸς τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου. Θὰ παίρνετε τρία ἐκδοκίμια ἡμερησίως. Τὸ αὐτὸ θὰ ἐπαναληφθῇ δύο φορές.

Ἐάν ἀκολουθήσετε πιστὰ τὰς ἀποδείξεις μου, θὰ ἐπανέλθῃτε πρὸς γοηγοῖαν σὴν προτέραν κανονικὴν κατὰστασιν.

Τὸ φάρμακον εἶναι:

Progynon Schering, comprimés. Boite N° 3.

Τακτικὴν ἀναγνώστρια ν. Αἰσάν.— Ὅλα ὅσα ἀσθενῶτε εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μὴ κανονικῆς λειτουργίας τῶν ὀφθαλμῶν. Ποδὸς τοῖσιν σὰς συνιστῶ ἔνα ἄντ' ἐν ὅλῳ ἐνδεδειγμένα διὰ τὴν περίστασιν σας φάρμακα, τὸ Progynon Schering εἰς δόσιν ἡ ἐνέσεις. Θὰ τὸν παίρνετε ἐπὶ 6 συνεχῆς ἡμέρας, 15 ἡμέρας ποδὸς τῆς περιόδου, ἀσχετῶς ἐάν εἶναι κανονικὴ ἢ ὄχι. Ἡ διαίτησιν μου εἶναι: Ἀσπιδίου 6, Βρίσκα 1, καμμίαν ὀνῶς ἀπὸ τὰς 5-7 μ.μ. Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Κουβεντούλες

Ἐλθα ἀπὸ μιὰ ἀναγνώστριά μου τὸ ἀκόλουθον γράμμα:

«Ζητῶ τὴν συμβουλὴν σας στὸ ἐξῆς ζήτημα: Εἶμαι ἐρωτευμένη μ' ἕνα ἄνδρα παντοῦ, ποῦχει καὶ δύο παιδιὰ. Μοῦ ὑποσχετὰ νὰ χωρίσῃ καὶ νὰ μὲ πάρῃ, μολοντὶ σὺβᾶται πὺς θάβῃ ἀντίστασιν ἐκ μερὸς τῆς γυναικὸς του ποὺ εἶναι φαίνεται πολὺ ἐγωῖστος καὶ θέλει μὲ τὸ στανὸ νὰ τὸν κρατήσῃ. Τὶ νομίζετε; ἂν καταρῶσθαι νὰ πάσῃ τὸ διαζύγιον, ἔγω τίποτε νὰ φοβῶμαι ἀπὸ τὸ σκάνδαλον ποὺ ἴσως θὰ προκύψῃ;»

Πρὶν ἀπαντήσω ὅμως σὴν ἀναγνώστριά μου, θὰ τῆς ὑποβάλλω μίαν ἐρώτησιν: Εἶναι τάχα θεβῆκα πὺς τὸ ἐλάχιστον ποὺ δοῖσκει σὴν ἄλλῃ γυναίκα δὲν εἶναι πὺς ποὺ καὶ δικὸ τῆς ἐλάχιστον; Εἶναι ἐγωῖσμος νὰ θέλῃ μιὰ γυναίκα νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς ὅταν καταρῶσθαι πὺς θέλουν νὰ τῆς τὸν πάρῃ, εἶναι ἐγωῖσμος νὰ ἀγωνίζεσθαι γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς εὐτυχίας τῆς; Δὲν διατάζει ἡ ἐπιστολογράφος μου νὰ ὀνομάσῃ ἐγωῖστος τὴν γυναίκα ποὺ ἀρνεῖται νὰ ἀφίσῃ ἀπὸ τῆς πάροῦν τὸν ἄνδρα τῆς. Ἀλλὰ πὺς πρέπει τότε νὰ ὀνομάσωμε ἐκείνην ποὺ θέλει νὰ τῆς τὸν πάρῃ;

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Ἐπὶ τὸν πρῶτον ἀντικανόνιστον! Διελέξτε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ μὴ θέλετε νὰ σπορίσετε τὴν εὐτυχίαν σας πᾶν σὲ ἐσέπια. Θὰ σὰς συμβεβῇ μάλιστα νὰ κάμψτε τὴν ὡρὰ χειρονομίας νὰ ἀλλάξετε συμπεριφορὰ μὲ τὸν παντοῦ ἐνὸς αἰῶνος, οὕτως ὥστε νὰ τὸν κάμψτε νὰ πιστέψῃ ὅτι τὰ αἰσθήματά σας ἀλλάξαν ἀπέναντι του καὶ τότε γὰρ θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐκκαταρῶσθαι τὴν γυναίκα του. Ἀκούστε μὲ, καὶ θὰ ἰδῆτε πὺς εὐχαριστήμην θὰ εἶσθε ἀργότερον.

Μόδα

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ γούνα παρατηροῦμε πὺς πὺς ἀπὸ ἄλλας φορές ἡ μόδα μέγαντας πιστὴ σὴς θέσεις ποὺ ἔδωκε ἐδῶ καὶ ἀσχετῶς, φέρει διαρκῶς μεταβολὰς σὴς λεπτομέρειες τῆς τουαλέτας.

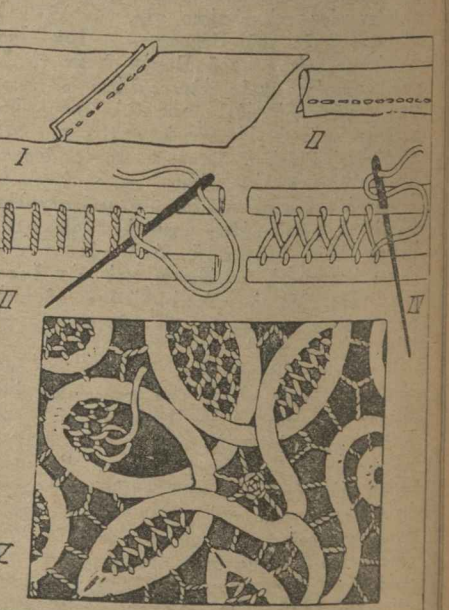
Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα διάστημα μεγάλῃς ἀπλότητος στὸ κάθε τι ποὺ εἶναι σέξου καὶ τὴν γυναικείαν τουαλέταν, ἡ γυναικεία μόδα ἐκκαταρῶσθαι πὺς ἀρχικὸς τῆς θεομῶς, καὶ ἐπιτελεῖ ἰδίως γιὰ τὸ γυναικεῖον κορμὸς, τὸ ἐπιτελεῖσθαι γυναικεία ποὺ εἶναι τόσο ταπεινὸ μὲ τὴν γυναικείαν γὰρ. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ γυναικεία αὐτὰ ποὺ περὶσσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶναι τῆς μόδας αὐτὴ τὴν στυλ, εἶναι τὸ σχηματίζον μετὰ φιλανθρωπίας αὐτὰ, ἀπὸ ἐτοιμασθῶν καταλλήλως, ἀποτελοῦν τὴν βάση τοῦ σχεδίου ποὺ ἔχουμε σχεδιάσει ἀπὸ πρὶν πᾶν σὲ κατὰλληλῳ γυναικί, μετὰ τὸς δὲ καὶ ἐκκαταρῶσθαι μὲ αὐτὸν τρόπο ὡραῖότητα ἀμπερῶν, παρὰ μὴ καὶ γυναικεία ἀκόμη γιὰ τῆς αὐτοῦς μας. Τὸ σκεῖν μας θὰ σὰς δώσῃ τὴν ἀσκήσιν εἰκόνα τῆς νέας αὐτῆς μόδας ποὺ δὲν εἶναι πορὰ ἐπὶ ἀντιλήψιν μιὰς παλῆας. Ἡ γυναικεία αὐτὴ γίνεσθαι μὲ κάθε εἶδος ὡραῖα, ὅλα πετυχαίνει περὶσσότερον μὲ κορπὸν-νέ-σιν, γιὰ εἶναι ἀπλό καὶ ἐνδεδειγμένον γιὰ τὸν ὅσον.

Αὐτὸ συνήθεισται καὶ σὲ ἀμυγρὸ ἐνίοτε τουαλέτες, ὅταν δὲ καὶ μὲν τοῦ ποδὸς γοῦς τῆς φούφας. Ἀκολουθῶντας τὸ σκεῖν μας θὰ ἐπιτελέσ-

τε ἀσφαλῶς τὴν νῆα αὐτὴ χαριτωμένη γυναικί.

Γιὰ τὰ παιδάκια σας

Καὶ σὴν παιδικὰ φορέματα παρατηροῦμε ἕνα φάρμακον τὸν ὅσον μὲ ἀμπερῶν, νῆα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἀμπερῶν, μὲ περὶσσότερον καὶ μὲ μαγικὰ καὶ. Αὐτὸ τὸ φάρμακον κολακεύει πολὺ τὴν παιδικὴν ψυχὴν καὶ τῆς προσδίδει μεγάλῃ κομψότητι. Ἄλλο γυναικείον τῆς παιδικῆς αὐτῆς εἶναι ἡ τοποθέτησις τῆς τῆς 10-15

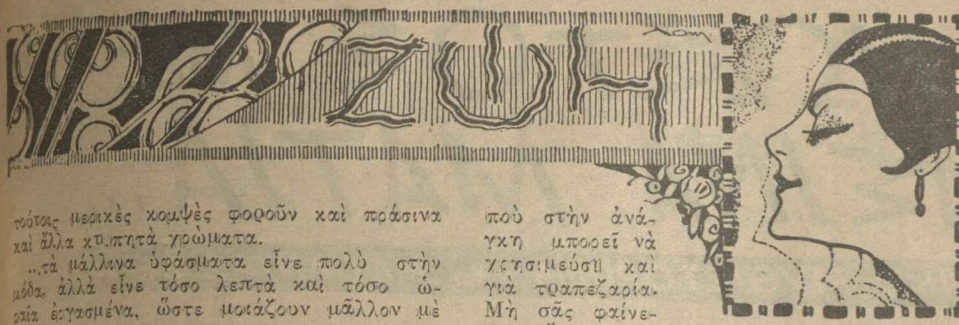

Ἄνω: Δύο ὡραῖοις μπλουζῶν γυναικείων κατὰ τὴν νῆα μόδα. Κάτω: Τὸ ἴδιον γυναικείον ποὺ σπολίζει κάθε εἶδος ὡραῖο.

ἐκδοκίμια τοῦ μέτρου κατὰ τὴν μαγίαν. Ἀπὸ τῆς τῆς νῆας κατὰ τὴν νῆα. Ὅσο γιὰ τὰ καπέλλα, συνήθεισται πολὺ ἡ βελούδινη καπλὴν σὲ σκεῖν γυναικεία, ἡ κρινώδης ἀπὸ ταρτὰ ἀντικανόνιστον. Ἄν πῆτε καὶ γιὰ τὰ μᾶλλον, αὐτὸν ἴδιον μεγάλῃ γοῦς σὲ ἐσέπια, συνήθεισται πολὺ καὶ μὲν.

Ἀποκατῆται δὲ γυναικεία ὅλῳ τῶν παιδικῶν φορεμάτων εἶναι ἕνα γυναικείον ποὺ σπολίζει ὡραῖα καὶ στυλ ποὺ δὲν εἶναι ἀσκήσιν.

Σὰς ὑπενθυμίζομε ὅτι: ὁ γυναικείος φέρει σὴν ἡμερησίαν διάταξιν τὰ σκεῖν γυναικεία καὶ τὸ μὲν ὅσον

ποῦ σὴν ἀνάγκη ὑποσχεῖ νὰ γινώσκῃ καὶ γιὰ τὸν ἱατρὸν, ὁιανδήποτε λατρικὴν συμβουλὴν».

Ἐλθα ἀπὸ μιὰ ἀναγνώστριά μου τὸ ἀκόλουθον γράμμα:

«Ζητῶ τὴν συμβουλὴν σας στὸ ἐξῆς ζήτημα: Εἶμαι ἐρωτευμένη μ' ἕνα ἄνδρα παντοῦ, ποῦχει καὶ δύο παιδιὰ. Μοῦ ὑποσχετὰ νὰ χωρίσῃ καὶ νὰ μὲ πάρῃ, μολοντὶ σὺβᾶται πὺς θάβῃ ἀντίστασιν ἐκ μερὸς τῆς γυναικὸς του ποὺ εἶναι φαίνεται πολὺ ἐγωῖστος καὶ θέλει μὲ τὸ στανὸ νὰ τὸν κρατήσῃ. Τὶ νομίζετε; ἂν καταρῶσθαι νὰ πάσῃ τὸ διαζύγιον, ἔγω τίποτε νὰ φοβῶμαι ἀπὸ τὸ σκάνδαλον ποὺ ἴσως θὰ προκύψῃ;»

Πρὶν ἀπαντήσω ὅμως σὴν ἀναγνώστριά μου, θὰ τῆς ὑποβάλλω μίαν ἐρώτησιν: Εἶναι τάχα θεβῆκα πὺς τὸ ἐλάχιστον ποὺ δοῖσκει σὴν ἄλλῃ γυναίκα δὲν εἶναι πὺς ποὺ καὶ δικὸ τῆς ἐλάχιστον; Εἶναι ἐγωῖσμος νὰ θέλῃ μιὰ γυναίκα νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς ὅταν καταρῶσθαι πὺς θέλουν νὰ τῆς τὸν πάρῃ, εἶναι ἐγωῖσμος νὰ ἀγωνίζεσθαι γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς εὐτυχίας τῆς; Δὲν διατάζει ἡ ἐπιστολογράφος μου νὰ ὀνομάσῃ ἐγωῖστος τὴν γυναίκα ποὺ ἀρνεῖται νὰ ἀφίσῃ ἀπὸ τῆς πάροῦν τὸν ἄνδρα τῆς. Ἀλλὰ πὺς πρέπει τότε νὰ ὀνομάσωμε ἐκείνην ποὺ θέλει νὰ τῆς τὸν πάρῃ;

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Ἐπὶ τὸν πρῶτον ἀντικανόνιστον! Διελέξτε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ μὴ θέλετε νὰ σπορίσετε τὴν εὐτυχίαν σας πᾶν σὲ ἐσέπια. Θὰ σὰς συμβεβῇ μάλιστα νὰ κάμψτε τὴν ὡρὰ χειρονομίας νὰ ἀλλάξετε συμπεριφορὰ μὲ τὸν παντοῦ ἐνὸς αἰῶνος, οὕτως ὥστε νὰ τὸν κάμψτε νὰ πιστέψῃ ὅτι τὰ αἰσθήματά σας ἀλλάξαν ἀπέναντι του καὶ τότε γὰρ θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐκκαταρῶσθαι τὴν γυναίκα του. Ἀκούστε μὲ, καὶ θὰ ἰδῆτε πὺς εὐχαριστήμην θὰ εἶσθε ἀργότερον.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Ἐπὶ τὸν πρῶτον ἀντικανόνιστον! Διελέξτε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ μὴ θέλετε νὰ σπορίσετε τὴν εὐτυχίαν σας πᾶν σὲ ἐσέπια. Θὰ σὰς συμβεβῇ μάλιστα νὰ κάμψτε τὴν ὡρὰ χειρονομίας νὰ ἀλλάξετε συμπεριφορὰ μὲ τὸν παντοῦ ἐνὸς αἰῶνος, οὕτως ὥστε νὰ τὸν κάμψτε νὰ πιστέψῃ ὅτι τὰ αἰσθήματά σας ἀλλάξαν ἀπέναντι του καὶ τότε γὰρ θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐκκαταρῶσθαι τὴν γυναίκα του. Ἀκούστε μὲ, καὶ θὰ ἰδῆτε πὺς εὐχαριστήμην θὰ εἶσθε ἀργότερον.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

ποῦ σὴν ἀνάγκη ὑποσχεῖ νὰ γινώσκῃ καὶ γιὰ τὸν ἱατρὸν, ὁιανδήποτε λατρικὴν συμβουλὴν».

Ἐλθα ἀπὸ μιὰ ἀναγνώστριά μου τὸ ἀκόλουθον γράμμα:

«Ζητῶ τὴν συμβουλὴν σας στὸ ἐξῆς ζήτημα: Εἶμαι ἐρωτευμένη μ' ἕνα ἄνδρα παντοῦ, ποῦχει καὶ δύο παιδιὰ. Μοῦ ὑποσχετὰ νὰ χωρίσῃ καὶ νὰ μὲ πάρῃ, μολοντὶ σὺβᾶται πὺς θάβῃ ἀντίστασιν ἐκ μερὸς τῆς γυναικὸς του ποὺ εἶναι φαίνεται πολὺ ἐγωῖστος καὶ θέλει μὲ τὸ στανὸ νὰ τὸν κρατήσῃ. Τὶ νομίζετε; ἂν καταρῶσθαι νὰ πάσῃ τὸ διαζύγιον, ἔγω τίποτε νὰ φοβῶμαι ἀπὸ τὸ σκάνδαλον ποὺ ἴσως θὰ προκύψῃ;»

Πρὶν ἀπαντήσω ὅμως σὴν ἀναγνώστριά μου, θὰ τῆς ὑποβάλλω μίαν ἐρώτησιν: Εἶναι τάχα θεβῆκα πὺς τὸ ἐλάχιστον ποὺ δοῖσκει σὴν ἄλλῃ γυναίκα δὲν εἶναι πὺς ποὺ καὶ δικὸ τῆς ἐλάχιστον; Εἶναι ἐγωῖσμος νὰ θέλῃ μιὰ γυναίκα νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς ὅταν καταρῶσθαι πὺς θέλουν νὰ τῆς τὸν πάρῃ, εἶναι ἐγωῖσμος νὰ ἀγωνίζεσθαι γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς εὐτυχίας τῆς; Δὲν διατάζει ἡ ἐπιστολογράφος μου νὰ ὀνομάσῃ ἐγωῖστος τὴν γυναίκα ποὺ ἀρνεῖται νὰ ἀφίσῃ ἀπὸ τῆς πάροῦν τὸν ἄνδρα τῆς. Ἀλλὰ πὺς πρέπει τότε νὰ ὀνομάσωμε ἐκείνην ποὺ θέλει νὰ τῆς τὸν πάρῃ;

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Ἐπὶ τὸν πρῶτον ἀντικανόνιστον! Διελέξτε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ μὴ θέλετε νὰ σπορίσετε τὴν εὐτυχίαν σας πᾶν σὲ ἐσέπια. Θὰ σὰς συμβεβῇ μάλιστα νὰ κάμψτε τὴν ὡρὰ χειρονομίας νὰ ἀλλάξετε συμπεριφορὰ μὲ τὸν παντοῦ ἐνὸς αἰῶνος, οὕτως ὥστε νὰ τὸν κάμψτε νὰ πιστέψῃ ὅτι τὰ αἰσθήματά σας ἀλλάξαν ἀπέναντι του καὶ τότε γὰρ θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐκκαταρῶσθαι τὴν γυναίκα του. Ἀκούστε μὲ, καὶ θὰ ἰδῆτε πὺς εὐχαριστήμην θὰ εἶσθε ἀργότερον.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Πιστεύετε μὲ, φίλη ἀναγνώστριά μου; ἐπιμένετε στὸ σκεῖν σας. Τὸ ὅτι ἴσως θὰ προκαλέσεται σκάνδαλον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνος λεπτομέρεια μὲρὸς τῆς λύπης ποὺ θὰ δοῖσεται σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναίκα καὶ ὅς ὅσον ὅλῳ πλάσματι, τὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γένωνται τὸν πατέρα τους, ὑποστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ θέλετε νὰ διαρῶσθαι.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ γιὰ ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

[Τὰ προηγούμενα: 'Ο κόμης Ρομπέρτο Άλμμένα γράφει σ' έναν παλιό φίλο του τὴν περιπέτειά του:]

8 (Ἡ συνέχεια)

Λοιπόν, νὰ πῶ στὸ φίλο μου πὼς ἡ περιπέτειά μου... ὁ γάμος ἔξω. Ἦθελα ἐμὸς νὰ τὸν ἀποκαταστήσω, ἐπειδὴ σκόπευα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτο νὰ φύγω γιὰ τὸ Μιλάνο. Βγήκα στὸ χῶλο καὶ ὁ ἴδιος ὑπηρετὴς πὺ με ὑποδέχθηκε πρῶτο, με δόθηκε νὰ φορέσω τὸ παλτό μου καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ καπέλλο μου. Ἐνα περίεργο πρῶτο συνῆλθε τότε. Δὲν πρόφτασα καλὰ-καλὰ νὰ κατέβω στὴν ἐξωτερικὴ σκάλα καὶ ἀμέσως ἡ πόρτα τῆς βίλλας ἀνοίχθηκε καὶ ἐκείνη ἡ πόρτα τῆς βίλλας ἀνοίχθηκε! Ἦταν ἡ ὥρα μιά μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Μόνο, τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου ὑπῆρχε ἕνα φανάρι γιὰ τὸ ὅποιον σὰς μίλησα ἦδη.

Ἐβγα σταματήσι μιά στιγμὴ κάτω ἀπὸ τὸ περιστάριο γιὰ ν' ἀνάψω ἕνα ποτὶο: ἐπει- τοὺς προχώρησα στὸ διαδρόμο κυττώντας κατ' εὐθείαν μπροστά μου, ὅταν... σκουνοτύληκα πάνω σὲ κάτι μακρὸ καὶ ἔπεσα φρονι- πλατὸς ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κάτι, πού, δὲν εἶχα προλάβει ἀμέσως νὰ διακρίνω.

Ἦταν τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου, πεσμένου, ὀριζόμενου μάλλον ἀπὸ τὸ δρόμο μου: ποῖος νάταν ἀραγε; Κανένας μεθυμένος, κανένας λιποθυμίσμενος ἢ κάποιος πτώμας; Ἐβγα ἄρκετὴν ἐντυπωσιασμένη ὥστε νὰ σηκωθῶ καὶ ν' ἀνάψω ἕνα σιγάτο. Ἐνα φοιτῶν θέαμα παρουσιάσθη- κε στὰ μάτια μου: Ὁ Ρανιέρ Λαμπρετίνι κει- τόταν ἐκεῖ, ἀκίνητος, μετὰ τὴν ὅλη ἀσπὴν ἀπὸ τὸ κεφάλι. Μία λίμνη ἀπὸ αἷμα σχηματίζονταν γύρω στὸν λαμπρό του, στοὺς ὤμους του, καὶ ἀπλωνόταν ὁλοένα περισσότερο. Φαίνονταν σὰν πεθυμένος. Φορούσε ἀκριβὴ τὸ παλτό του καὶ τὰ γάντια του. Μονάχα τὸ καπέλλο του εἶχε κληθεῖ λίγα ὅμιλα παρακάτω. Ἐξ ἄλλου κανένα ἱχνὸς πάλης καὶ ἕνα πρῶτο πο- λὺ ἥμερο. Ἐμείνα σὰν ἀποδολωμένος: με κατέλαβε ἕνας τρόμος ἀνείπωτος. Τέτοια ὥ- ρα, σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸ μέρος νὰ κοστῇ κανεὶς στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ ἑνὸς ἐπιπορευομένου ἢ ἑνὸς πεθυμένου, δὲν εἶναι νομίζω ὁμορφ. πᾶν- τιμα. Τὸν ἀναστήκαμε λίγα. Ἦταν πολὺ θυ- ρός, σὰν πέτρα, καὶ δὲν τὸν ἔπαιρνε γιὰ πεθυ- μένο ἂν δὲν αἰσθανόμουν ἄσχημα τὸν σφυ- γμὸ του νὰ πάλει ἐλαφρὰ. Τὶ νάκανα; Τὶ νάκα- να; Δὲν τοιμοῦσα νὰ τὸν ἑκασίσω κάτω, μέ- σα στὴν λίμνη τοῦ αἵματός του, ἀλλὰ οὔτε με- ροῦσα καὶ νὰ τὸν σηκώσω περισσότερο. Σκέ- φθηκα νὰ γυμνάσω τὴν πόρτα τῆς βίλλας, νὰ φωνάξω βοήθεια, νὰ μαζέψω κόσμο ἀπὸ τὸν δρόμο. Δὲν ἔκανα ὅμως τίποτε: ἔμεινα ἐκεῖ ἀ- νιστορήσιμος δίπλα στὸν φτωγὸ δολοφονημένο φίλο μου!...

Ὁστόσο, μετὰ πέντε-δέκα λεπτά, κατὰ μιὰν πολὺ περίεργη συμπτωσὴ, ἐμφανίσθησαν δύο νυκτοφύλακες καὶ δύο καρταμπιέρσοι... χά- πως ἀρῶ, εἴν' ἡ ἀλήθεια! Ἡ συμπτωσὴ αὕτη, πού τότε μοῦ φάνηκε σὰν ἐπέμβασις τῆς θεί- ας Προνοίας—καὶ πού καθὼς καταλάβα ἀ- γόρετα ἦσαν μιά ἐνέργεια ἀσφρά σκηνωθετῆ- μένη—ἡ ἔδωλε ἀπὸ τὴν ἀμνηστία μου. Ἀπὸ τὴν πρώτη εὐθεῖ στιγμὴ οἱ δύο νυκτοφύλα- κες ἀκούσαν τὴν μαρτυρία μου καὶ κάποια φω- νητικὴ δροσιστικὴ. Οἱ καρταμπιέρσοι ἔτρεξαν νὰ κλινοῦσαν ἕναν γκαρδὸ ἀπὸ τὸ διακυβεύον- τος μαχαίρι πού ἦταν ἐκεῖ κοντά, καὶ δὲν ἔβλε- πος, ἕνα, ἀξιοματικὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλεί- ας κατέβηκε στὴ στιγμὴ ἐπὶ τῶπου: ἕνα ἀλ- θινὸ ἀντιβῆ, οἷο μου, πού ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν τὸ πρόσεξα μέσα στὴν τροχὴ μου καὶ στὴν ἀπελπισία μου, ἀλλὰ τὸ θυμήθηκα λίγο ἀργότερα καὶ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν.

Ὁ ἀξιοματικὸς τῆς ἀσφαλείας δειγθῆκε καὶ αὐτὸς πολὺ ἀσθητὴς παίονοντας σημειω- σὴ τοῦ ὀνόματός μου καὶ τῆς ἐν γένει καταστά-

σῆς μου, καθὼς καὶ τὴν ὥρα πού ἔγραφε κατ' ἐπιτομή μου τὸ ὄνομα τοῦ τραυματισμένου φίλου μου. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ἦρθε καὶ ὁ γκαρδὸς. Ἐδήλωσε ὅτι ὁ πληγωμένος, λόγῳ τῆς ἀκατάσχετης αἱμορραγίας, πού ἐξακολου- θοῦσε ἀκόμα, δὲν μπορούσε νὰ μεταφερθῇ στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ μακάριο θέαμα ἐκείνη ἡ ἡ- μάδα τῶν τρωμερῶν ἀνθρώπων, γύρω στὸν ἐ- τοιμασμένον φίλο μου, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας! Ὁ ἄστυνόμενος κτύπησε δυο-τρὶς φο- ρὲς τὴν πόρτα τῆς βίλλας. Ἀνοίχτην πολὺ νὰ ἀπαντήσουν. Ἐπὶ τέλους, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ ἔβλεπα ὑπηρετῆς, πάντα ὁ ἴδιος, ἀλλὰ μὲ ὕψος νυστάδα, παρε- κλήθη νὰ σπύσει τὴν κόμησά ἀν ἐπέτρεπε νὰ μεταφέρουν τὸν τραυματῆ σὸ σπίτι τῆς, μετὰ τὴν δικαιοδοσίαν ὅτι ἂν ἀπο- φασίσαν νὰ τὸν μεταφέρουν γιὰ μακροτέρω, θὰ πέθαινε στὸ δρόμο.

Κατὰ τὴν δίοδικα αὐτῶν διαπραγματεύσεων ὁ γκα- ρδὸς, κορτώνοντας τὸν Λαμπρετίνι, ἤσπιν ἀγκυλιὰ τοῦ ἀπέσπινε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν πληγὴ. Ἀμέ- σως ὁ ἄστυνόμενος ἔσπευσε καὶ πῆρε τὸ ὄπλο πρῶτο προλάβω καὶ νὰ οἴξω σ' αὐτὸ ἔστω καὶ μιά ματιά. Ὁ πρῶτος ἐπίθεσιμος ἔγινε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ κλεστοφάνητου, καὶ διέκρινε ἐπὶ τὴν ὁλόλευκὴν ὅλη τοῦ Ρανιέρ Λα- μπρετίνι μιὰν ἀμυδρὴν ἐπὶ τὸν στήθος. Δὲν ἔβλεπα γιὰτὶ, μὰ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτὸ μου πα- ράξανα τρομοκρατημένο, τόσο ὥστε δὲν ἤμουν ποτέ, καὶ μὴ ἀσυναίσθητη ὑπόψια ἄρχισε νὰ σφηνώνεται στὴ σκέψη μου.

Ἦταν τὴν ὥρα ἐμφανίσθηκε καὶ ἡ κό- μησα. Φορούσε μιά καπάλεικη ρόμπα. Ἦ- ταν πολὺ γλυμὴ καὶ τὰ δοθάνοντα μᾶτις τῆς ἦσαν γεμάτα κατὰλήγη. Προχωροῦσε σιγά, σὰν ὑπνωτῆς, καὶ ἔβλεπα ὑπηρετῆς τὴν ἀκ- λουθοῦσε, μ' ἕνα μεγάλο δίκλινο καντηλιέρο, ἀναμμένο. Μόλις ἔφτασε κοντὰ στὸν τραυμα- τῆ, ἔφρασε μιά δυνατὴ κραυγὴ καὶ ἔβλεπα νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλήτα. Παρακολουθῶσα προ- σεκτικὰ ὅλες τὲς κινήσεις τῆς, περισσότερο βίως ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ τὸν ἄστυνόμενος, ὁ ὅποιος τὴν κυττοῦσε ἐπιδεικτικὰ. Φαίνεται πως ἡ κόμησα δὲν μ' εἶχε δὴ ἀκούει. Μόλις ὅμως ἡ ματιά τῆς ἔπεσε ἐπὶ τὸν μου, ἔκαμε ἕ- να μορσακὸ πρὸς τὴν ἐπὶ τὸν ἄστυνόμενος. Ὁποιοδήποτε δυο-τοῖα ὅμιλα, τοιχιλί- ζοντας, καὶ ἔκρουε ἀμέσως τὸ πόσποτό τῆς ἀνέμεσε σὰν δύο τῆς χεῖρας. Ἐμείνα σὰν ἀ- πολυθωμένος, χωρὶς ὅμως ἀνδρὴ νὰ καταλά- βω τίποτε...

Ὅταν ὁ γκαρδὸς, σκιδόνοντας σ' αὐτὴ τῆς κόμησας Κλάρα Λαμπρετίνι, τῆς εἶπε πὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ μεταφέρουν τὸν Ρανιέρ Λα- μπρετίνι σὸ σπίτι του, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ μακρὸν, ἐκείνη ἔδειξε τὴν βίλλα μετὰ ἑνὸς ἀ- γῆ κίνησιν τοῦ γαυροῦ τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶπε τί- ποτε. Ἡ θλιβερὴ καὶ πένθυμη σιωπὴ τῆς γυ- νίκας αὐτῆς, πού μιά ὥρα πρῶτο τὴν εἶχα δῆ- τόσο εὐθὺ καὶ ξεγνοιαστή, μεγάλως τὸ αἰσθηματὶς ἀγωνίας καὶ τῆς ἐκπλήξεως πού με κατέγει: Ἐκτός ἀπὸ τὴν λύπη πού ἔνοιω- θα μὴ τὸν θανάσιμα πληγωμένο φίλο μου, κα- τ' ἄλλο ἀκόμα μοῦ ἔβλεπε μέσα μου πὺς ἡ κα- τάστασις ἐπεσοῦντο ὁλοένα. Μιά δολοφονία εἶναι πάντα μιά δολοφονία—καὶ ὁ ἄστυνόμε- νος εἶχε ἀκόμα τὴν ὅλη τρομακτικὴν καὶ ὠχρὴ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ἡ μεταφορά τοῦ Ρανιέρ ἔγινε σιγά-σιγά, γιὰτὶ ἡ παραμικρὴ κίνησις τοῦ θανάσιμου τὸν ἀποσοῦσε. Ἐξάλλως τὸν πληγωμένο, ἡ μάλλον τὸν ἐτοιμασμένο, σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου, πολὺ κομψὰ ἐπιτοιμμένο, καθὼς ἡ- ἄλλως τῆς ὅλης τῆς βίλλας τῆς κόμησας Κλά- ρας. Ὁ γκαρδὸς κάρησε γιὰ μιά στιγμὴ στὸ κεφάλι τοῦ χροσθάνου. Ὁ Ρανιέρ Λαμπρε- τίνι ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ τὰ περίεργα ἀόριστα

ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σὰν νὰ μὴν ἀνεγνώριζε κανένα. Ἐπειτα τὰ ἔκλεισε πάλι καὶ ἔβλεπε σ' ἕνα λήθαργο, ἀφύπνιστος ν' ἀκούεται μονάχα ὁ ὁ- γος ἀπὸ τὴν πληγὴ πού εἶχε σπῆν πνεύμα- του. Ἡ κόμησα Λαμπρετίνι ἐξακολουθῶσα νὰ κλῖ τὴν ὅλη τοῦ φάματος, τόσο διακρι- κῶς ἀπὸ τὴν ἄλλή ἐκείνη ὅλη πού εἶναι συνήθως. Δυο-τρὶς φορὲς τῆς ἀπέστειλε τὴν λόγῳ ἐκείνη ἐπὶ τὴν πόρτα τῆς βίλλας. Ἀνοίχτην πολὺ νὰ μὴν ἐκφρασθῇ παρρησίᾳ ἐκπλήξεως.

—Βιδοποιήσατε τὴν οἰκογένειά του, τὴν ἐρωτήσα.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκείνη χωρὶς νὰ προ- σθέσῃ τίποτε ἄλλο.

—Κι' ἐπειτα σὲ λίγο:

—Δὲν νομίζετε πὺς ποῖται γιὰ κινεῖ- λῶδες; Ὁ κόμης Ρανιέρ Λαμπρετίνι, σὴν τέλειος τύπος ευγενικοῦ νέου πού ἦταν, εἶ- εἶχε κανένα ἔγθο.

—Δὲν τὸ νομίζω, ἀπάντησε ἡ κόμησα μὴ

μὴ παρρησίᾳ ἐξομολόγηται. Μὲ κούταζε ὅπουλα καὶ ἕνα ἐλαφρὸ εὐ- νοικὸ χαμόγελο διαγράφει στὰ γέλη της. Μερικὰ λεπτὰ πέρασαν. Ὁ γκαρδὸς ἔδωκε πὺς ὁ πληγωμένος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιά ἑ- δελφὴ τοῦ ἑλῶτος. Ἀλλὰ πὺς νὰ θηπῆ- ταν τέτοια ὥρα; Μὲ μισόσθησι φωνὴ ἡ κόμησα Κλάρα Λαμπρετίνι ἐπὶ τὸν ἑ- νοιγῆσιν ἡ ἕνα κοντὰ του, τὴν πρώτη ἡ- κίνησις βραδυὰ, συντροφεύμενη ἀπὸ τὴν κ- μακρὴ τῆς.

—Μένο καὶ γὰρ, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπε- τε, εἶπα ἄμέσως.

Ἀλλὰ ἡ πρότασις μου θῆκε μιά ὑπερ- χὴ πολὺ παρῆξη. Ὁ γκαρδὸς δὲν μὴ ἀ- κολούθησε. Ἡ κόμησα στίλβωσε ἐπὶ τὸν πὺ ἐκπλήχεται ἀπὸ πρῶτο τὰ μάτια τῆς καὶ ἔ- κκαμε ὄχι μὴ μὴ κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ. Ὁ ἄστυνόμενος, πὺς σκυθρωπὸς καὶ πολὺ ἀ- σθητὴς, καὶ αὐτὸς ἀπὸ πρῶτο, ἔσπινε καὶ μὴ φθόρισε σ' αὐτὴ:

—Σὰ, παρακαλῶ, μοσοῦ νὰ σὲ πὺ ἡ- διαπέρωσῃς δύο λόγια;

Ἦταν ἄραγε νὰ μοῦ φανῇ πὺς ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐκρούε μέσα τῆς καὶ τὸ ἀναγνώ- καὶ σκληρὸ μαζὶ; Γιατὶ νὰ παρεξηγήσῃ τὰ ἀπλὰ ἐκείνα λόγια ἐνὸς ἀστυνομικοῦ ὁγῆ- νου; Δὲν ἔβλεπα. Τὸ γεγονός πάντως εἶναι ἔ- τι μὴ κακοφάνηκε. Ταράχθηκα γιὰ μιά στιγμὴ καὶ ἀπάντησα ἀνόητα:

—Μόνο δύο λόγια ποῖται νὰ μοῦ πῆ- τε;

—Ἦσως καὶ κάτι παραπάνω, μορμυ- σε ὁ ἄστυνόμενος.

(Ἀκολουθεῖ)

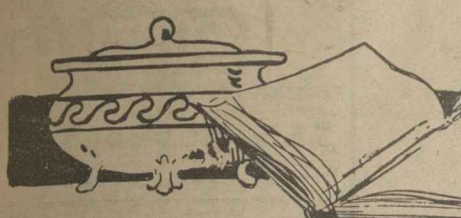
ΣΥΖΗΤΙΚΕΣ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ...

Ἡ σύζυγος: Τώρα πὺς ἔχω πενθὸς θέλω νὰ μοῦ πῶς καὶ μαρὸς καλῶσε-

Ἡ σύζυγος: Τὶ πειράζει ἂν εἶναι καὶ χρομωτιστές;

—Πὺς δὲν πειράζει, τί θὰ ποῖνε οἱ φίλοι σου;

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Σ' ἐδῶξα ἐγώ...

Σ' ἔδωξα ἐγώ! Χωρὶς κανένα ἑνὸς ἀσπύ. Μονάχα τὴν ἀπόφασί μου πῆρα! Ἐγὼ ἔβλεπα μονάχα τὸν χαλασμό, καὶ ἔβλεπα πὺς ἦσαν γραμμένο ἀπὸ τὴν κοίρα...

Καμὰ ἑμμεμένη δὲν ἐσκόπεσε πηλὰ τὴν γὰρ, αὐτὴ, τὴν τύχη νὰ ρυθμισθῇ. Ἐγὼ τῆς μοῖρας μου δομῶσα, (χαμηλά, πὺς πιστεύεις πὺς ἔβλεπα) βῆκα τὴν λύσι!

Κι' ἐδῶξα! Κι' ἔδωξα τὸ φραγμὸ πρῶτο σὲ ἕνα καὶ σὲ μὲνα! Πὺς ἂν ἐβλεπα μου νοιώθω σπαραγμὸ; Πὺς πὺς ἂν εἶναι τώρα τελεωμένη.

Σ' ἔδωξα ἐγώ. Μὲ γνώρισε θεομή, καὶ τὸ ἔβλεπα, στὰ μάτια, τῆς ἀχτίδες. Μὰ σὲ ἔβλεπε μονάχα τὸ κομῆ: Ἐγὼ καὶ μὴ ψυχῇ, πὺς δὲν τὴν εἶδες!..

Κι' εἶσι μὴν ὥρα (πέρασε καιρὸς: μορμύσε καὶ πὺς γήγνηκα νὰ γίνῃ) ἀλλὰ πόσο ἦσαν σὺ μικρὸς: ἡ γοηστὴς τῆς ψυχῆς μου τὸ λαγῆν.

Κι' ἐδῶξα... Καὶ τώρα μοναχὴ κατὰ τὸ γλῶσσὸ πηλὰ φεγγάρι, πὺς καὶ στείλῃ καποῖα ἀχτίδα, τὴν ψυχῇ τῆς πνευμένης μου νὰ πῶρ...

ΛΟΥΚΡΕΤΣΙΑ

«Δός μου τὸ χέρι σου»

Δός μου τὸ χέρι σου καὶ ἔλα μαζί μου ν' ἀκολουθῶμε τὸν ἴδιον δρόμο! Ἐβλεπα πὺς ὁδὸς τῆς μοῖρας μας τ' ἀ- τῆ, πὺς μὴ γαυροῦσε ἀπὸ πηλὰ, θὲ νὰ περῶμε μαζὶ τὸ μαρτυρικὸ μονοπάτι πὺς καὶ πὺς ἀπὸ ἀγκυλιὰ καὶ πέσους σουδῶσε, καὶ πὺς ὁδὸς τῆς ἀληθινῆς ευ- νοίας.

Πὺς μου, γιὰτὶ δειλιάς; Γιατὶ διστάσεις; Ἐγὼ μὴν καὶ διστάζω; Ὁ δρόμος, τὸ μαρ- τυρῆ, μὴν καὶ γαυροῦσε! Δὲ ὅς ἂν ἀρίστο, δὲν μὴ σιγῇ γιὰ ν' ἀποστάσεις. Ὅσο ἐ- νῶ καὶ μὴν σὺ πρῶτο, θὲ νὰ μὴν μὴν καὶ πρῶτο πηλὰ εὐτυχίας. Κοντὰ μου θὲ νὰ κωπῆ πηλὰ ἡ ἀνία.

Μὰ θὲ νὰ δημιουργήσωμε μιά ἀγάπην, μὴν ἀγάπην ἀτέλειωτη, μὴ ἀγάπην πὺς ποῖ νὰ μὴν πεθαινῇ!

Κι' εἶσι γαυροῦσε καὶ σφραγισμένη, μετὰ τῆς καρδίας μας ἐνωμένης σ' ἕνα πρῶτο καὶ μετὰ τῆς σκέψης προσηλωμένη, στὸ μονοπάτι μας σκοπὸ, θὲ νὰ διαδοῖμ' ἀλύ- τως τὸ δικαίον τὸ μονοπάτι, ὥσπου νὰ φθά- σουμε στὸ τέμα νικητῆς.

Ὅσο ἐμὲνα αἰσθάνεσαι κοντὰ σου, θὲ θὲ νὰ κωπῆς ὀψίη ἢ ὀδύνῃ. Ἐργουπώνοντας ἀπὸ τὸ πλῆξ σου, θὲ νὰ σὲ νανοῦ- σῃς καὶ σὲ τὴν τρωμένη ἀγκυλιὰ μου καὶ θὲ νὰ μὴν ἐλπίσῃς ἀπὸ τὴν καρδίᾳ μου στῆς πο- νηρίας πηλὰς σου.

Παραμυθίζοντας τὴν ἀγκυλιὰ πὺς θὲ μὴς καλῶμενος ἐξελθόντας, ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰς πέρας πὺς θὲ μὴς προπᾶνε; καὶ ἀντὶ τῆς ἀγάπης μας, θὲ φθάσωμε στὴν πόρτα τῆς εὐτυχίας πὺς θὲ ἀνοίξῃς ὅσο πρῶτο καὶ καὶ, στεφανωμένοι σὰ νη- τὴ, θὲ μὴν ὁδὸς πρῶτο ἀπὸ κῆτι.

Ὅσο ἐμὲνα μέσα σ' ἕνα δυσωφὸ καὶ ὀνει- ρωμένο κόσμο, σ' ἔβλεπα κόσμῳ ἰδεῶν πὺς κα- τὰ τὸν μοναχὴ τ' ἀγγελοῦδα. Ἐκεῖ ὅπου καὶ καὶ ἀνθρώπων θὲ θὰ μὴν ἐπὶ πᾶς πὺς θὲ μὴς φθίσῃ.

ΕΥΦΗ-ΡΟΔΑΝΘΗ

Σαρκαστικοὶ περίεργοι II

Ἐβλεπα ἕνα κέφι ἀνεξήγητο κέινο τὸ θράδο ὁ φτωγὸς σπουδαστῆς. Ἐβλεπα μέσα του νὰ καίη κάποια πρῶτοφάνησι πὺς ἔβλεπα, καποῖα καυνοῦσα φωνὴ νὰ τὸν καλῇ ἐξῶ στοὺς δι- ὀμους.

Ἐβλεπα κέφι ἀπὸψε ὁ φτωγὸς σπουδαστῆς, κα- θὼς ὁδοῖς μπροστὰ σ' ἕνα ἀκανόνιστο κομῆ- τι καθέστη προσηλωμένος νὰ ντυθῇ, σφαιρί- ζοντας ἕνα εὐθὺ σκοπὸ καὶ καταστρώνοντας ταυτόχρονα ἄπειρα σχέδια ἐνὸς πρῶτο ὁλο- νύχτιου γλεντιοῦ. Ὁ συναντοῦσε τὸν Θανάτη, τὸν μοναχικὸ του φίλον, σύντροφο ἀνῶιστο στῆ γὰρ καὶ στῆ φτώχεια, καὶ μαζὶ ὁδοῖς ἐ- δῶ καὶ ἐκεῖ γιὰ νὰ γλεντήσουν, νὰ παίξουν, νὰ πιῶν.

Λοιπόν, ἔτοιμος πᾶ. Πρῶτο βγῇ, ἔτοιμος μὴ μὴν κατὰ τὸν δρόμον τοῦ φάνηκε σὰν νὰ δὲ- κρινε τὴν πρῶτο τὴν ἀνάλωσις ἐνὸς γνο- στοῦ τοῦ καὶ τῆς. Ὅμως τὸ σκοτάδι, πὺς ἐξουλοῦσε γύρω, τοῦ γέμισε ἀμφοβολίας τὴν ψυχῇ. Ἦταν ἐκείνη ἡ ὁδοῖς: Τὸ πρῶτο τὸ ἐρωτή- νη τὸ ἐξῶ τοῦ καὶ τῆς πρῶτο τὸν νοῦ, καὶ πὺς βραδυώθηκε ἀπὸλυτα καὶ πλημύρισε ἀπὸ κροῦ...

Ὅσο κροῦ εἶχε νὰ τὴν δῇ!.. Ἀπὸ τότε πὺς —ἔβλεπα κάμποσοι μῆνες—χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ ἐξέρουν τὸ γατὶ, ἔβλεπα γιὰτὶ. Μὰ πὺς; Τὴν τελευταία φορὰ τοῦ εἶχε πῆ πὺς οἱ δι- κοὶ τῆς τῆς ἀνάλωσις καὶ τῆς ἔκκαμιν σφαιρῆς παρατηρήσεις. Ὅμως οἱ οἱ δύο πῆσαν τὸ πρῶτο σὲ ἀσπίδα. Ὅδοις τὸ πρῶτο καὶ πῆ- πο! Ἡ ἀγάπη τοῦ, ἡ μεγάλη τοῦ ἀγάπη, αὐτὸ τὸ ἔβλεπα δὲ νὰ σκιαστῇ; Κι' ὅδοις καὶ πρῶτο γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ κανεὶς δὲν ἐπῆ- γε στὸ μέρος τὸ συμφωνημένο. Ἐκείνου τοῦ, τῆς καποῖα δουλειᾶ. Γιὰ κέινη δὲν ἦσαν τὸ λόγο. Ἀπὸ τότε δὲν ἐναντιώθηκα, ἡτῆς καὶ μὴ ἐξήγησι δόθηκε μετὰ τὸν γὰρ τὸν νο- οισμὸ.

Τούτες τῆς σχέσεις ἔκαμε, καλῶς, ὅλο καὶ ταχύνοντας: τὸ ὅμιλόν του γὰ νὰ τὴν φθίσῃ, βῆκα τὸν ὥστε γὰ νὰ σπῇ, μὴ πὺς κέινη ἔκαμε νὰ σπῇ ἕνα πρῶτο, τ' ἀποφάσεις:

—Κατὶ! φωνάζει καὶ ἔτρεξε γὰρ ἀπὸ τὸν κα- τὰ τῆς.

Ἐκείνη τὸν γνώρισε μ' ἀπὸ τὸν πρῶτο, σὲ τὸ γὰρ. Ὁ ἄλλος τῆς γὰ τὴν στάση τῆς καὶ τῆς τὸ φανέως γαυροῦσε πρῶτο:

—Βιάζομαι, καυμένη, ἔκαμε αὐτὴ, καὶ σφ- δάμει καὶ ὅδοις. Ἐβλεπα, ὅδοις ἔβλεπα ἀνῶιστο πρῶτο καὶ τὸν ἑαυτὸν καλῶν σπῇ μου. Τὶ νὰ σὺ καὶ; Ἐβλεπα νὰ τὸν πᾶρο. Ἐβλεπα καὶ τὸς λέστα...

Ὁ νέος καὶ δοκίμως νὰ πῇ, μὴ κέινη τὸν ἐκπῆ χαλγίζοντας:

—Ὅδοις, καυμένη μὴν ἔχεις τέτοια ὅδοις, πὺς στὸν καιρὸ μας φαίνονται καυτῆς. Γεῖ- σου!

Καὶ δῶκε ἄλλη λέξη, ἔβλεπα διαστῆ, ἀν- νοντῆ, τὸν μὴ τὸ σπῇ ἀνῶιστο καταμῆσι τοῦ δρόμου. Ὁλόκληρη ἡ πρῶτο γὰρ τὸν γκαυροῦσε τώρα μέσα του. Ὅδοις δὲν ὀ- κρῶσε, οὔτε ἀναπνεύσε καὶ.

Ἀνῶιστος ἔβλεπα τὸν δρόμον πρῶτο. Γάτῃς σπῇ του. Πᾶτῃς τὰ ὀδοῖς τοῦ σὲ μὴ γονιὰ, πῆρε ἕνα γονιὸ διόλῃ καὶ μὴ ἀπ' τὰ βορροῦμενα μάτια τοῦ ὀδοῖς νὰ δοκῇ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

Ψυχούλες λουλουδιές

Ἀπὸ τὸ ὄδοις πὺς μεθ' ὅς τ' ὀδοις γαυρῇ ὅδοις, τόσο τ' ἀγαπῶ καὶ πάντα τὰ προ- καὶ τὸ διόδοις καλῶ καὶ ἄ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παντελήν 'Αναστασιάδην, Κιλκίς, Σας ευχαριστούμεν θερμώς διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Τὸ ὄνομα σας καθὼς καὶ τὰ ὄνόματα τῶν ἐπιτάξιων σας συμπεριελήφθησαν εἰς τὸν 3ον Κατάλογον ὀνομάτων, τὸν δημοσιεύοντα εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος μας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόθεσιν σας ὅπως ἰδρῶσιν παραρτήματα τῆς Ε.Φ.Ε. εἰς τὴν πόλιν σας, δύνασθε, σὺν ὡς ἐνεργητικώτερος, ν' ἀναλάβετε τὴν ἰδρυσιν αὐτοῦ, ἐγγράφων δέκα τοῦλάχιστον μέλη. Ἀναμένομεν συντόμως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας. Νίκων Ἰγληνίην, Λιμεναρία—Θάσου. Ἡ ἐπιταγή σας ἐλήφθη καὶ ἡ ἀποστολὴ συνεχίζεται. Εὐχαριστοῦμεν. —Αναγνώστας, Νέαν Ἰόρκην. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν. —Κώσταν Ἀρπατζιδάκη. Ἐνταῦθα. Ἡ ἐξάμηνος συνδρομὴ τῆς «Εβδομάδος» εἶναι δρχ. 400. —Βασίλειον Νανόπουλον, Γαζέαν—Βόλου. Τὸ ζητηθέν φύλλον ἐστάλη. Κριτικὴν εἰς τὰ ἀμεταξύ μας. —Γεώργ. Σταθόπουλον, Σέρρον. Ἰωάννην Μοσχονήσιον, Ἀγίαν—Δασίσης. Πότην Φοῦδρον, Μεσσήνην. Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. —Μικαὴλ, Κωνσταντινούπολιν. Ἡ ἐπιταγὴ σας διεβιάσθη πρὸς τὸν κ. Πέτρον Πιχρόν. —Ἰωάννην Λακωνιάδην, Καστέλλαν, —Κισσάμου. Ἡ ἐπιταγὴ σας ἐλήφθη καὶ ἡ ἀποστολὴ συνεχίζεται. Εὐχαριστοῦμεν.

'Αλληλογραφία Ε.Φ.Ε.

Μίμην Παπαγεωργίου, Ἰωάννηνα. Σας ευχαριστοῦμεν θερμώς διὰ τὰ κολακευτικά λόγια σας καὶ τὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον σας. Τὴν παρακλήσιν σας ὅτι ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν διὰ τὸ προσεχές μέλλον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰδρυσιν παραρτήματος τῆς Ε.Φ.Ε. εἰς τὴν πόλιν σας, δύνασθε νὰ τὴν ἀναλάβετε σὺν τῇ ἐγγράφῃ δέκα τοῦλάχιστον μελῶν. Ἀποστέλλεται μὲν καὶ διὰ φωτογραφίας σας διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ δελτίου σας.

Χρήστον Βώχον, Πειραιᾶ. Περιστερὲν ἀποφασιστικῶς 6—7 ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας διὰ νὰ πᾶτε τὴν ταυτότητά σας. Αἰγλήν Γαλανοῦ, Λεῖαναν Βαρδακώστα. Σοφίαν Οἰκονομίδου. Ἀναστασίαν Λαδούπουλον. Ἐνταῦθα. Ἀποστέλλεται μὲν, παρακαλοῦμεν, δύο φωτογραφίας σας διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ταυτότητός σας.

Κυρίαν Χρυσάϊτην, Πάτρας. Σας ἀποστέλλομεν τὴν ταυτότητά σας. Φροντίσατε ὅσο μπορεῖτε νὰ ἰδρῶσιν καὶ σὺς Πάτρας παραρτήματα. Ἀναμένομεν τὴν ἐπιστολήν σας.

Τάκην Ἀντωνόπουλον, Κοπαρισίαν. Σας ἐνεγράψαμεν μέλος τῆς Ε.Φ.Ε. καὶ σὺς ἀποστέλλομεν τὴν ταυτότητά σας. Δύνασθε νὰ φροντίσετε διὰ τὴν ἰδρυσιν παραρτήματος εἰς τὴν πόλιν σας διὰ τῆς ἐγγράφης νέων μελῶν.

Κώσταν Παπαῖν, Βόλον. Ἐνεγράφητε εἰς τὴν Ε.Φ.Ε. Γράψατέ μας τὴν ἀκριβὴ σας διεύθυνσιν διὰ νὰ σὺς ἀποστέλλομεν τὴν ταυτότητά σας.

Γ. Γιαννόπουλον, Χανιά—Κρήτης. Ἐνεγράφητε μέλος τῆς Ε.Φ.Ε. Ἀποστέλλεται μὲν καὶ δύο φωτογραφίας διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ταυτότητός σας. Τὰ διοικητικὰ συμβούλια τῶν παραρτημάτων εἶναι τοιμελῆ, ἀποτελοῦμεν ἀπὸ πρόεδρον, γραμματέα καὶ ταμῖαν. Νίκων Καβαλίου, Σάμην. Σας ευχαριστοῦμεν θερμώς διὰ τὰς ἐνεργείας σας διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ παραρτήματος σας. Σας ἐνεγράψαμεν καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως μὲς ἀποστέλλετε δύο φωτογραφίας σας διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ταυτότητός σας. Τὰ νέα μέλη δέον νὰ ἐγγράφονται ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιστολῆς τῶν πρὸς ἡμᾶς ἢ ἂν θέλετε νὰ μὲς ἀποστέλλετε σὺν κατάλογον τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν, δηλῶν πλὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἀκριβὴ διεύθυνσιν ἐνὸς ἐκάστου.

Ἀπόστολον Κατσιοέλον, Βόλον. Σας ἀποστέλλομεν τὴν ταυτότητά σας καθὼς καὶ τοῦ φίλου σας κ. Ν. Γκουβανόπουλου, συγγενόνα δὲ καὶ τὰς ζητούμενας πληροφορίας. Σας ευχαριστοῦμεν θερμώς διὰ τὰς προσπαθείας σας ὑπὲρ τῆς Ε.Φ.Ε.

VALERI

SES POUDRES

SES ROUGES

SES FARDS

B. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Λ. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΣΦΥΡΗΛΑΤΑ (FER FORGÉE)

ΛΑΜΠΕΣ, ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΕΠΙ-

ΠΛΑ, ΑΡΛΙΚΕΣ, ΠΟΡΤΕΣ

ΣΑΛΟΝΙΩΝ, ΕΞΩΠΟΡΤΕΣ

Κ. Α. Π.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΛ-

ΛΙΤΕΧΝΙΚΗ & ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΕ

1. Κεφαρινέα. Τὸ τελευταῖο σας ὑπομνηστικὸν ἀπὸ ἄλλων προηγούμενών σας. —

Σ. Γάριαν. Δυστυχῶς οὔτε οἱ στίχοι σας, οὔτε ὁ πρὸς μὲς ἱκανοποίησαν. Ρηχὰ καὶ προηγουμένως πράγματα. — Μ. Βαγενά. Καλὸς ὁ ἰδεὸς, ἀλλὰ ἀνεκμετάλλευτο. Θάπρετε νὰ δοῦντῃ μετ' ἐπιστολῆς προσοχῇ. — Ν. Μπασιτάκη. Αὐτοῦ μεθὰ ἀλλὰ δὲν δημοσιεύοιμε ἀκόμα. — Ἐλμίναν. Γιατὶ μὲς ἀποστέλλετε τὸ ποίημα τοῦ Παλαιῦ μετ' ἡμετέρας ἡμετέρας; Κατὰ λάθος. Πάντως ἐπειδὴ ἔχετε ἄλλους νὰ τὰ μιλήσετε, προσέξατε τοῦλάχιστον μὴ δημοσιεύετε πονθενὰ κατὰ μὲς (1) μετ' ὀνόματι τοῦ Παλαιῦ. — Σ. Γιαννάτου. Τὸ διήγημά σας ἀκριβὲς καλὸ. Δυστυχῶς ὅμως πολὺ μεγάλο γὰρ τὸν χρόνον τῆς σελίδος πού διαβέτομε. Στείλατε μὲς ἔχετε τίποτε μικρότερον. —

Ι. Οἰκονόμου. Διαβάσατε πρὸς τὸ παρόν. Οἱ στίχοι σας ἔχουν καὶ παιδικὰ. — Ν. Χρυσάνθη. Κακότερο καὶ χωρὶς καμίας ἀντίθετης δημοτικῆς γνώμης. Πρὶν ξαναγράψετε, διαβάσατε μὴν στιχουργικὴ καὶ μὴν ποιητικὴ ἀνθολογίαν. — Ν. Τρέχαν. Ἀκριβὲς καὶ ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύοιμε μὴ πὺν δημοσιεύθηκε ἄλλου. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἔξοτε. Συνεπὸς δὲν θέλουμε νὰ μὲς τὸ στείλετε. Περιμένουμε κατὰ μὲς Π. Ἰωάννην δ. Ν. Καλὰ. Ν. Κράλη. Ν. Προεργραμμένο καὶ χωρὶς ἐνότητος καὶ στιχῆ. Γιατὶ τὰ καλὰ σας λόγια, εὐχαριστοῦμεν. Α. Κράλη. Διαβάσατε τὴν ἀπάντησιν πού ἔδωκεν ὁ σὸν ἀδελφός σας. —

Α. Β. Αγγελοῦ. Τὸ τελευταῖο σας ὑπομνηστικὸν καὶ καλὸτερον, ὑπερῆν ἀπὸ ἄλλων προηγούμενών σας. — Ἀλίκη Μ. Ἐχετε πολλὰ καλὰ στίχους, στὸ σύνολο ὅμως ὑπερῆν τὰ τραγούδια σας. Μὲ λίγη

προσοχὴ καὶ ἐπιμέλειαν θὰ κατορθώσατε κατὰ καλλίτερον. Α. Καλαματιανή. Διαβάσατε πρὸς τὸ παρόν. Διαβάσατε... Μ. Κ. Τὸ. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σὺς. Πάλην. Ἀσυνάρτητες φράσεις χωρὶς κανένα νόημα καὶ εἰρηδ. Προσέξατε περισσότερο πρὶν ξαναεπιχειρήσατε νὰ γράψετε. Κ. Κολυβά. Παιδιάστικη στιχουργικὴ γεμάτη μετωκὰ λάθη καὶ χαρμωδιὰς στιχουργικῆς. Διαβάσατε μὴν στιχουργικὴ καὶ ποιητικὴ. Ρ. Αἰγλήν. Αἰσώματα κρῖσεως δὲν παίρνει ἡ «Εβδομάς». Οἱ στίχοι σας δείχνουν κάποια ποιητικὴ φθορὰ ὅμως νὰ ἐργασθῇτε περισσότερο καὶ συστηματικώτερα ἂν θέλετε νὰ γράψετε κατὰ καλὸ. Κ. Γ. Ν. Οἱ στίχοι σας ἀκριβὲς καλὸι, δυστυχῶς ὅμως ἀκατάλληλοι γὰρ μὲς. Ταυρίζουν πρὸς τὸν ὅσον μὴ μποροῦσιν νὰ δημοσιεύοιμε, ὅχι ἄριστο. — Μ. Σκουτσοπούλου. Τὸ διήγημά σας ἀκατάλληλον γὰρ μὲς. Στείλατε μὲς τίποτε ἄλλο ἂν ἔχετε. Ι. Φεργαδιώτην. Καλὸ μόνο τὸ ἔνα τὸ «ἐπιδρομὸν». Τὸ ἄλλο ἐκτός πού δὲν ἔχει θέμα καλὸ, ὑπερῆν καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Η. Παπαστεφάνου. Τὸ ἄλλο ἐκτός πού δὲν ἔχει θέμα καλὸ, ὑπερῆν καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Α. Τέλλη. Εἶναι δικό σας ἡ μετάφρασις; Πάντως εἶτε συμβαίνει τὸ πρῶτον, εἶτε τὸ δεύτερον, εἶναι ἀκατάλληλον γὰρ μὲς. Ε. Ρ. ὁ δ. ἂν θ. Καλὸ μόνο τὸ ἔνα. Τὸ ἄλλο κοινότυπον, πρᾶγμα πού πρέπει νὰ ἀποφεύγετε στὸ μέλλον. Ν. Χ. ἂν θ. Ν. ὁ δ. ἂν θ. Τὸ μονόπρακτον πού μὲς στείλατε, δυστυχῶς καὶ ἄλλο πρᾶγμα μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ γὰρ γὰρ τέτοιο πού τὸ λέτε. Τὸ θέατρο εἶναι δι' ἑαυτὸν εἶδος, καὶ συνεπὸς δὲν πρέπει νὰ βάλετε νὰ μιλάτε διὰ καὶ τρία πρόσωπα, χωρὶς νὰ λέγετε τίποτε ἄλλο παρὰ κοινότητες, χωρὶς καμίας ἐννοια ἢ συνοχῇ. Ἄν πραγματικὰ ἐνδιαφέρεσθε γὰρ τὸ θέατρο, σὺς συνιστοῦμεν πρὶν ξαναεπιχειρήσατε νὰ γράψετε, νὰ διαβάσατε θεατρικὰ ἔργα καὶ νὰ παρακολουθήσατε θεατρικὰ παραστάσεις σθεναρῶς, καὶ ἔπειτα νὰ δοκιμάσατε πάλιν. — Α. Κατρίτην. Πα-

τι ντρατίκατε νὰ βάλετε κάποιον ἀπὸ τὸ ποίημα πού μὲς στείλατε γὰρ δικό σας (1) τὸ ὄνομα τοῦ Σουρή πού πραγματικὰ τὸ γράψατε; Σὲ μὴ τέτοια περίπτωση θὰ δικαιωσθε ἐνὸς ἐπιγράμματος γὰρ τὴν καλὴν ἀντιγραφήν, ἐνὸς τῶρα τί νὰ σὺς πούμε;... — Θ. Φανουράκη. Δὲν λένε τίποτε οἱ στίχοι σας. Κοινοὶ καὶ ἄβατοι. — Α. Τιμηλιδάκη. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σὺς. — Π. ἂν. Π. ἂν. Μὴ διάξεσθε πρὸς τὸ παρόν καὶ καλλίτερα νὰ διαβάσατε παρὰ νὰ συγγράψετε. Θὰ σὺς ἀφελίση περισσότερο. — Ἰνκόνιτο. Θὰ δημοσιεύοιμε καὶ τὰ δύο, δυστυχῶς ὅμως τὰ καλὸν ὀρισμένως καὶ ὡς ἐκτέλεσις καὶ ἀνταξίαι. Τί τὰ θέλετε νὰ πῆτε μετ' ὀνόματι; — Ν. ἂν. Μ. Ἀ. ψυχολόγητον καὶ ρηχόν. Προσέξατε ἐπίσης τὴν ὁμοιομορφίαν τοῦ λεκτικοῦ σας πού ὅπως εἶναι τώρα εἶναι φοβερὰ μικτό. — Π. Β. Τὰ διηγήματά σας φανερώνουν μερικὰ καλὰ πεζογραφικὰ στοιχεῖα, σὸν σύνολο ὅμως ὀστεροῦν. Τὸ λεκτικὸν σας καλὸ καὶ ἀκριβές, τὸ ἐπὶ λήγμια ὅμως τῆς ὑποθέσεως—ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δηλαδὴ—διαμένη, πρᾶγμα καὶ ἀνυχολόγητον πού καὶ πού. Μὲ λίγη περισσότερη προσοχὴ θὰ ἐπιτύχετε κατὰ καλλίτερον. — Γ. Καλ. Τὸ διήγημά σας παρουσιάζει περὶ τὸ ἴδιον λάθος πού γράψαμε ἀνωτέρω εἰς τὸν Π. Β. Ἐσὺς ὅμως πρέπει νὰ προσέξατε ἐπίσης καὶ τὴν ὁμοιομορφίαν τοῦ λεκτικοῦ σας. Δυστυχῶς τὰ χειρόγραφα δὲν μποροῦν νὰ τὰ κρατοῦμε. Λαμβάνοιμε καὶ ἑκάστην ὥρα τόσο πολλὰ, πού ἂν ἐπιχειρούσαμε νὰ τὰ κρατοῦμε νὰ χρειαζόμασταν ἀποθήκας ὀλίγης. — Σ. ὁ δ. ἂν θ. Οἱ στίχοι σας ἔχουν, Ἀποφεύγετε ἐκφράσεις σὰν τὸ «ἐπιδρομὸν» τ' ἀλλάζετε συγνεφῶς καὶ τὸ «ἐπὶ τὴν κινεματογράφον». Προτιμώτερον εἶναι νὰ μὴν διοικητικῶς ἐνταίχῃ στίχους παρὰ νὰ διοικητικῶς ἐνταίχῃ στίχους. Γιατὶ τὰ ἄλλα πού μὲς γράφατε—καὶ πού φανερώνουν τὸ ἐνδιαφέρον σας γὰρ τὸ ποίον καὶ σὺς εὐχαριστοῦμεν—συνέπεσαν σὲ μερικὰ μόνον φύλλα ἀπὸ ἀβελήνας τὸν διορθωτοῦ. — Λουκρέτιαν. Θὰ δημοσιεύοιμε. Γιατὶ τὸ δελτίον στείλατε τὸ γὰρ τὸ δῶκε.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΜΟΝΟΝ

ΤΟ

SOLITAIRE

ΕΙΝΕ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ

ΣΤΙΛΒΩΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ:

Λουστρίνια — Καστόρ — Ὑποδήματα κυνηγίου

Σεβρώ — Σουέντ — Βαλίτσες — Ζώνες

Ἀδιάβροχα — Ἀντιλόπ — Φούτ — Μπόλ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Θ. Π. ΠΑΥΛΑΝΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ—Μέγαρον Ἐφεσίου (28, ὁδὸς Σταδίου)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ὁδὸς Μακρᾶς Στοῆς

(Παράρτημα Ἐμπορ. Τραπεζῆς)

Σταματήσατε
τούς πόνους τῆς ράχης.

Μεγάλην ἀνακούφισιν δά ἔχετε ἀμέσως μετὰ μίαν ἐλαφράν ἐπάλειψιν Σλόανς. Τὸ Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΐνει τούς φλογισμένους μῦς καὶ σταματᾷ τὸν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε
Δι' Ἰσχιαλγίας, Ρευματισμους, Στραμπουλήγματα, Κτυπήματα καὶ ὅλους τὸς μυϊκοὺς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ

LINIMENT

καταπάθει
τὸν πόνον.

Σ. Ζαρόλ.

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ.

ΠΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

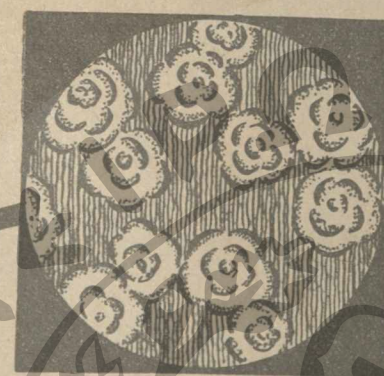
Ρ
Ο
Δ
Α
Λ
Ι
Ν
Η
ΧΙΩΝ
ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Ἡ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν
κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν.

Ἀντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΑ

Μία Πούδρα
Καταστρέφει τὸ δερμα
Χρησιμοποιεῖτε
μὲ πεποιθὸς
τὴν πούδρα

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίες και Δεσποινίδες,

Καθισμένη στη φτωχική γωνιά της ή μικρή «σταχτοπούτα» όνειρευότανε ωμορφες τουαλέττες.

Ήξευρε, όπως καθεμιά απόγονος της Εύας, ότι τα ωραία φορέματα δείχνουν πολύ πιο καλά της χάρες με της όποιες της έχει στολίσει η Φύσις.

Εύτυχως γι' αυτήν η κουμπάρα της, μια καλή μάγισσα, ήλθε να την βοηθήσει. Και με τα ωμορφα φορέματα που βγήκανε από την μαγική ράβδο της μάγισσας ή μικρή σταχτοπούτα κατάφερε να αγαπηθῇ από τον βασιλιά και να γίνῃ η βασίλισσα του τόπου της.

Μὴ λυώνετε μέσα στο κλάμμα σὰν την μικρή σταχτοπούτα, γιατί έχετε όλες μία καλή κουμπάρα που μπορεί να σᾶς κάνῃ όλες βασίλισσες.

Η κουμπάρα σας αυτή είμαστε εμείς. Έλατε να μᾶς γνωρίσετε. Έπισκεφθῆτε τὸ σαλόνι μας όπου θὰ βρῆτε τὰ τελευταία μοντέλα τοῦ Παρισιού, θὰ θαυμάσετε τῆς ωραιότερες τουαλέττες που βγαίνουν από τὰ Μαγικά Παλάτια τῆς Μόδας στὸ Παρίσι.

Όταν μᾶς ἐπισκεφθῆτε θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε πῶς μπορούμε παρὰ τὴν κρίσι νὰ σᾶς μεταβάλουμε σὲ ωμορφοντυμένες πριν κήπισσες χωρίς κόπο ἀλλὰ καὶ με ἀφάνταστες εὐκολίες πληρωμῆς.

Έτσι θὰ πεισθῆτε πῶς τὸ παραμυθι τῶν παιδικῶν σας χρόνων μπορεί καὶ σήμερα νὰ πραγματοποιηθῇ με τὴν ἴδιαν εὐκολία που τὰ ὄνειρα τῆς φτωχῆς σταχτοπούτας γενήκανε πραγματικότητας!

Σᾶς περιμένουμε!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.
ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΤΗΛ. 23·221

Τυπογραφικὰ καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 15 Ἀθήναι.